

Hội Ký Vết Biên : Chuyến Vết Biên

Tác Giả;: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 07 Tháng 8 Năm 2011 23:21

Suốt đời tôi sống như mãi hình ảnh đêm hôm đó ; hình ảnh của chính tôi ; mất gần hết sức chí, thốt cả lòng vì những người già mà mình bên cạnh rồi u thuốc rồi tìm trong mất quán như ven đường ngã ba Trung Lộ ng. Đêm đó là đêm mất năm Tân Dậu 1981.

Chuyến Vết Biên Thứ Nhứt

Giữa năm 1980, gia đình tôi tuy rầy đã bỏ về Sài Gòn , tuy cũng rất vất vả , nhưng chuyến sinh kế có phần dễ hơn hẳn trước. Trước đó không lâu, có người bà con giúp cho em trai tôi đang vào tu nghiệp về đi vết biên, và chuyến đi đó đến được Mã Lai thành công. Một tháng sau, tôi có mất gia đình miền Tây đang tìm kiếm vết biên, trước đây chủ của gia đình tôi rất nhiều, thấy tình cảnh của gia đình tôi khó khăn nên thốt lòng giúp đỡ tôi. Họ dành mất cho tôi và đưa con trai đi không lấy tiền. Con gái của tôi lúc đó chưa tròn tuổi, tôi thốt không đành lòng bỏ về và con gái tôi, nhưng mấy người khác về tôi cũng khuyên khích và đồng ý đưa hai cha con chúng tôi ra đi.

Khoảng tháng 10/1980, mất người đi đến đường hàng ngày của cha con chúng tôi xuống m tại Kinh 5, gần Rạch Giá. Chúng tôi hẹn nhau tại Xa Cảng Miền Tây lúc 5 giờ sáng ngày hôm đó, rồi cùng nhau đón xe đi Rạch Giá, đến 6 giờ chiều thì tại kinh 5. Dân địa phương ở đây hầu hết là người miền Bắc di cư vào Nam năm 1954, trước chính phủ Ngô Đình Diệm đưa về đây lập nghiệp, vùng này ngày xưa còn hoang vắng lắm, sau đó dân số họ trước chính phủ đã được

khai phá dân, nhàn ng ng i dân mi n B c đ nh c đ c theo nhàn ng con kinh đào v i m c đích đ n thu nh p đ n. T đó kinh 1, kinh 2, 3, 4, 5 ... cho đ n kinh 11 đã tr thành nhàn ng c t m c đ a lý quen thu c c a ng i dân đ đây. Đi xe đò mà b o tài x, ho c l xe cho xu ng kinh 5, 6 ... thì h ng ng ngay t i ch mình mu n li n.

Xu ng xe chúng tôi đ c m t ng i khác ch t tr c, đ a xu ng đi đ c theo con kinh th t l n thêm kho ng h n ti ng đ ng h n a m i t i ch m ch ngày đi, đ n n i thì tr i t i m t r i ... Chúng tôi đ c đ a vào nhà c a hai v ch ng còn r t tr , đ kho ng 20 tu i là cùng. Sau khi gi i thi u l n nhau, đ c bi t ng i ch ng tên B s đi cùng chuy n s p t i v i chúng tôi. Hai v ch ng này r t nhi t tình và hi u khách, đã dành cho cha con tôi m t ch t m trú t m t. Hai ngày t m trú t i đây, m c dù không đi đâu đ c và r t lo l ng, nhàn ng nh s t t c a gia đình tr này, hai cha con chúng tôi cũng th y b t căng th ng.

Hai ngày sau, ch a t i 4 gi sáng, B và cha con tôi đã đ c s p x p t tr c đi trên m t chi c xu ng ba lá nh . Tôi ng i phía tr c chèo mũi, B phái sau chèo lái, con trai tôi chính gi a. Th t s thì tôi có bi t chèo xu ng h i nào đâu, lúc còn h c sinh có đôi l n đi c m tr i, cũng có đ p ng i lên xu ng chèo ch i, nhàn ng đó là chuy n đi ch i, chi c xu ng đôi lúc quay vòng vòng cũng không sao ... còn bây gi là lúc ph i chèo th t. Nói thì nói v y, ch tôi ng i phía tr c là đ ngu trang thoi, lâu lâu cũng qu qu ph m y cái cho ra v m t chút, ch ngoài ra anh chàng B « th u » h t.

Đúng là đ đâu thì quen đó. B chèo g n nh m t mình t kinh 5 đi len l i theo các sông r ch ch ng ch t - ch không dám đi theo con sông l n - t sáng s m nh v y cho đ n ch ng v ng t i thì g n đ n c a bi n mà không th y anh ta than m t m t l n nào, trong khi đôi cánh tay tôi nh mu n rã ra h t.

Chúng tôi t p vào m t vùng đ a n c r ng, núp sau các tàng lá ô rô l n ngh ng i và ăn u ng ch t r i t i h n m i dám đi ti p. Đ n đ ng t đây đi ra c a bi n là đ n mà chúng tôi lo l ng nh t. Có b b t đ c đ ng t sáng đ n gi thì còn có lý do đ ch ng ch , ch t ch này đi ra c a bi n mà b b t thì h t ch i c i. Bao nhiêu gi y t gi nh cán b , công nhân viên ch c đi công tác, đi phép ... t đ n này tr đi, khi b b t thì gi y t thi t cũng tr thành gi y t gi c , vì đi đâu mà ra c a bi n gi này, ngo i tr đi v t biên thoi ... Chúng tôi yên l ng chèo, c l i đ ng bóng t i và các kho ng có ô rô, đ a n c đ tránh t m quan sát c a công an biên phòng, lòng th t h i h p, căng th ng. Tôi ph i đ n con tôi t tr c là không đ c lên ti ng h i han, không đ c ho, ngay c mu i c n thì ráng xua tay đ i ch đ ng lên ti ng. Xu ng c th h ng ra đi m h n ngoài c a bi n. Gió lúc này đã có pha h ng v m n và mát l nh c a bi n lúc ban đêm r i.

Chúng tôi đi tìm hòm an toàn. Không nhận thấy có gì lúc đó khoàng mỳ giở nắp, trổ ra đèn nhòm, chúng tôi tiếp xuống vào một kho nhòm rỗng rỗng trên mặt doi đất nhòm ra biển mà B đã biết từ trước. Đây là đi tìm đúng chân chổ « con cá lớn » của chúng tôi. Lúc còn chèo xuống, mũi đã nhòm rỗng, nhòm khi tiếp vào chổ này, mũi còn nhòm rỗng nắp. Cỗ giở tay ra rỗng nhòm lại thì nhanh, ít nhòm cũng biết được một vài con mũi trong lòng bàn tay, ngay sát biển mà tiếng mũi bay vo ve nghe rõ mồm một. Cũng may B đã lo liệu từ trước nên có mua sẵn thuốc thoa chổ mũi, nhòm vậy nên cũng đỡ. Tôi ôm con trai tôi vào lòng, phờ kín mít lên nhòm nó thêm một chút của tôi mang theo, vậy mà thỏ nhỏ nó vẫn xuyết xoa khe khỏ vì mũi của nó. Chúng tôi ngồi trên xuống mà hai tay hốt được lia lả đầu mũi.

Đón thấy khuya « con cá lớn » từ từ lên đàng. Từ trong bãi núp, chúng tôi có thể thấy bóng của nó lù lù trên nắp đèn. B tiếp tiếp nhòm trên xuống ra hiều cho tôi. Chúng tôi yên lòng chờ cho đến khi thấy một ánh đèn nhòm chổ lên 3 lớn báo hiều bãi đáp an toàn. B và tôi hỏi hỏi chổ xuống ra khỏ rỗng rỗng trên đờ mũi đó, bao nhiêu số lớn của tôi vào tay chèo nhòm phía « cá lớn ». Cũng ngay trong lúc đó, từ các khu rỗng rỗng nhòm gần bên, khoàng mỳ chổ chỉ c ghe, xuống đến núp từ hỏi nào trong đó cũng túa ra nhòm đàn ong, tranh nhau chổ vào « cá lớn » ... Tài công và mỳ nhòm trên « cá lớn » hình nhòm đã tiên liệu được tình trạng lớn xỏ có thể xảy ra, cho nên hai bên hông « cá lớn » đã có nhòm ở đờ nhòm của mỳ cây tre thỏ dài ngắn không cho các xuống nhòm tiếp vào sát, mũi bên hỏi chổ của một mũi vào duy nhòm cho một chỉ c ghe hỏ của xuống được chổ vào mà thôi, sau khi kéo nhòm trên xuống nhòm lên « cá lớn » xong, hỏi giở cao thanh tre lên và tiếp chỉ c xuống đó ra, tiếp chỉ c tiếp vào ... cỗ thỏ cho đến chỉ c cuỏ cùng, mũi nhòm ở đờ nhòm kéo lên xuống trong vòng tiếp nhòm tiếp theo phỏ nhòm pháp này và số viỏ của chỏ xảy ra trong vòng 15 phút là xong. Trên cỗ biển lúc bày giở trôi nhòm nhòm nhòm chỉ c xuống không nhòm mũi tiếp ra lúc nhòm, trông thể thỏ m nhòm một bãi chỉ n tiếp nhòm.

Sau đó « con cá lớn » nhòm máy hỏi ga nhòm ra biển, mỳ nhòm ở đờ phỏ nhòm rành đờ nhòm nhòm ngay tiếp mũi « cá lớn » cỗ m đèn pin rỗng phía tiếp, lâu lâu la lớn lên :

- Coi chổ nhòm vỏ nhòm đáy tiếp nhòm tiếp, coi chổ nhòm vỏ nhòm đáy tiếp nhòm tiếp ...

Mũi nhòm ở la chuyện câu đó ra phía sau tiếp báo cho tài công tránh các đáy cá cỗ nhòm dân đóng nhòm nhòm bãi cát mũi, chổ nhòm ở lớn lên tiếp cá tiếp hỏi trong đáy ...

Hỏ nhòm thỏ nhỏ nhòm mũi nhòm ở hỏi chuyện nhau la lên :

- Bỏ qua trái, bỏ qua trái ... có bãi cát mũi đàng tiếp cỗ.

Ai n y đ u ph n kh i ra m t, la hét rùm tr i m c cho gió l nh ào ào th i. Chúng tôi đã ra gi a bi n r i. Gió mát l nh hoà l n m y gi t n c bi n vãng lên b n tung toé vào m t làm tôi t nh h n. Bao nhiêu lo âu, căng th ng c ngày bây gi hình nh đã đ c trút b h t. Tôi ôm con trai vào lòng, hoà chung ni m vui v i m i ng i mà lòng không kh i ch nh nghĩ v gia đình. Nh v y bây gi chúng tôi đã th t s xa gia đình r i sao ? ?

Chúng tôi b t đ u n đ nh l i v trí cho m i ng i. Đa s đàn bà và tr em đã đ c s p x p xu ng đ i khoang h m ngay sau khi đ c kéo lên « cá l n » tr c r i. Tôi b con tôi b c xu ng m y b c thang g ngay mi ng h m. M t ng n đèn bão treo l ng l ng gi a khoang toã ra nh ng v t sáng vàng v t tù mù, nh ng cũng đ đ th y đ c kh p c khoang. đ i h m đông ngh t ng i n m, ng i chen chúc nhau, tuy ch t ch i nh ng ai n y đ u vui v l m, ti ng đ con nít và ti ng ng i thân g i h i thăm nhau i i, n ào kh p c khoang. Vì xu ng đ i h m sau, nên cha con tôi g ngay v trí g n dằng máy, trên đ u là c a lên xu ng. Tuy có h i n vì g n ngay khoang máy, nh ng đ c cái thoáng mát và không b ng p. B cũng xu ng h m m t l t v i tôi, anh ta n m c nh tôi, ngay sát dằng máy nên đ c giao nhi m v ph máy, ch m n c gi i nhi t vào máy t các « can » nylon 30 lít khi c n thi t. Phía trên khoang có ai đó chuy n xu ng m y cái thau nh a đ r i rác đ i khoang h m cho nh ng ai b say sóng ói m a, ho c ti u ti n ... thì có th x đ ng ngay vào đó. Tr t t n đ nh đ n và m i ng i sau m t ngày m t m i cũng b t đ u ng . Nhìn th y con trai tôi đã ng say, tôi cũng th y an tâm. Lúc này thì tôi th y m t m i th t s , n m lim dim nghe ti ng máy n đ u đ u và ti ng ng i nói loáng thoáng phía trên, tôi r i vào gi c ng h i nào không hay.

Khi gi t mình t nh đ y, con tôi v n còn ng say, nghe ti ng đ và ti ng con nít khóc đầu đó i phía trong. Tôi không ng l i đ c n a, cánh tay tê c ng vì ôm đ a con trong m t t th quá lâu. Tôi rón rén đ t nó n m xu ng sát bên B, anh chàng này cũng đang ng say s a, th ng bé tr mình ú g i đó nghe không rõ r i ng i, nhìn nét m t c a nó th t đ th ng. Tôi leo lên trên khoang thuy n nhìn ra phía tr c. Tr i đã m m sáng trên bi n, gió l nh đ p vào m t ào ào làm tôi t nh h n. Tôi đi ra phía sau cabin nói chuy n v i tài công và m y ng i n a đang đ ng hút thu c, th y tôi đi t i, h m i tôi hút thu c r i c i h i :
- B nh nhà không ng đ c h ? ?

Tôi c i c i không tr l i và th t ng c nhiên khi m t ng i nhìn đ ng h r i cho tôi bi t ch m i có h n 4 gi sáng thôi mà tr i đã sáng, th y r t rõ trên bi n. Anh chàng tài công tên H. là ng i đ a ph ng, gia đình s ng b ng ngh đánh cá trên bi n ngay t khi anh ch a ra đ i và c th truy n t i anh cũng l p nghi p b ng ngh này. Anh H. cho tôi bi t trên bi n tr i sáng s m l m. Lúc m i v t sáng t h n, tôi có đ p quan sát k thì ra con « cá l n » ch là m t chi c ghe đánh cá dài đ 16 th c, ngang đ 3 th c. Trong gi i v t biên lúc b y gi , m t con « cá l n » nh v y là ngon l m r i. Nhi u chuy n t ch c khác ghe còn nh h n nhi u. Chuy n đi này, g n nh toàn b đ m t ch c v t biên rút h t, mang theo gia đình đi cùng, h n phân n a hành khách là dòng h bà con c a m y tay t ch c, cho nên đ c chu n b khá chu đáo. T ng c ng

sống trên ghe kéo cày em là 106 người. Họ đem theo khoàng 3 thùng phuy nước, chài kéo máy « can » nặng 30 lít nước giội nhiệt có thể dùng để uống khi cần thì ... thóc phồng rít đậy để gói bánh tét, bánh ú, cơm sến, cơm vớt, chài lùa ... ngoài ra máy nổ để pha loãng còn thóc sến mọt nếm cơm và mọt nếm thóc kho bãi thóc, ngay cả hàng mọt chóc cây thu hoạch lá thóc Sa Mít của Thái Lan và 3 kí lô cà phê cũng để dành để ... máy chính thì là máy 2 blocks để bơm và mọt máy F10 « sủi cua », nhiên liệu cũng để dành tính toán mang để cho cần nông tình huống xấu ... cho nên phải nói là trong vãn để thóc chóc lùn này, không gì có thể chê trách được.

Anh T, người để ng để trong nhóm thóc chóc cho chúng tôi biết, anh và các anh em khác đã chỉ ra hàng 20 cây vàng, chài để lo lót cho đám công an biên phòng và công an để pha loãng, bơm nhiệt u ngã khác nhau vãn chuyện sủi nhiên liệu và thóc phồng « khồng lùn » đó để nếm an toàn, để để giội G thì bơm lên ghe. Khi nghe Anh T cho biết như vậy, tôi thấy rít yên lòng và cảm thấy mình may mắn đi trong mọt chuyện để thóc chóc càng như vậy.

Chính gia đình Anh T này là người trộm để chóc đây chóc nếm gia đình chúng tôi, Mẹ của anh và rít nhiệt u bà con dòng họ anh đã để để cô em tôi chóc a hót bển mà gia đình tôi không lùn mọt khoàng thù lao nào. Cho nên khi Mẹ của anh biết gia đình tôi khó khăn, chính bà đã để Anh T lên Sài Gòn để gặp và giội thiêu anh với Mẹ tôi. Trộm để mọt chúng tôi, bà này đã nói với Anh T là anh phải cồng gánh giúp cho chúng tôi, vì họ gia đình tôi mà bà và nhiệt u bà con còn sống để nếm ngày hôm nay ... Anh T có hàng bơm mọt cách sủi lo cho chúng tôi, để thóc khi anh biết tôi « để để để để để để và xài để để để để, thóc để ... » (tiếng lóng của dân vãn biên nói với việc sủi để để để để để để bàn, hót để và thóc để để để), thì anh thích lùn vì anh cảm mọt người như vậy, chóc còn máy tài công đánh cá thì đánh cá ven biển theo kinh nghiệm, chóc không biết sủi để nếm như để để đi biển này.

Trộm để đây, khi còn trong quân trộm, tôi có để để huấn luyện cần bển và chuyện này, mọt dù không chuyên môn với hót hành, như nếm nếm cần bển sủi để để bàn và la bàn thì như nhau thôi. Với lùn sau khi nghiên cứu trên hót để cho lùn trình sủi p tời, tôi đã với mọt hót trình 220 để để để mọt xuýt phát đi qua Mã Lai theo hót nếm Tây Nam ... Khi Anh T nghe tôi giội thích như tình huống bót góc để tránh chóc nếm người phía trộm, sau đó tính toán để đi lùn hót nếm cồng, anh có với tin trộm tôi lùn. Anh bàn với tôi để tài công lái thóc của biển đi ra, sau đó tôi sủi hót nếm để tài công đi theo đúng như lùn trình tôi đã với ... Thế đó chúng tôi liên lùn nhau thóc nếm xuyên mọt khi Anh T lên Sài Gòn bơm thêm khách ... cho để nếm ngày đi.

Ghe chúng tôi đi để nếm trồn a không có gì quan trọng xấu ra, ngoài mọt vài lùn thóc xuýt hót nếm trộm để mọt mọt chóc m đen của mọt tàu hoóc thuy n nào đó đang di chuyển, thì chúng tôi bót góc với phía trái hoóc phải ... để nếm chóc lùn hót nếm của chóc trộm mọt, sau đó để khi nó khuýt để nếm thì tôi nói tài công bót góc ô vuông, tính thóc gian thóc lúc bơm để bơm góc lùn để tiên đi, sau đó tr

lời họ nói ng c tr c ch v họ ng Mã Lai.

Trời xanh trong, sóng lúc này khoảng ng c p 2, 3 t ng đ yên, d i khoảng m i ng i tuy v t v vì m t và say sóng, có vài ng i ói m a, nh ng ch a th y ai than phi n gì c ... Chúng tôi bày ra ăn u ng, tôi mang m t ít c m xu ng h m cho con tôi. Th ng bé có v m t m i, khóc r m r c và không mu n ăn, tôi ép nó ráng ăn m y mu ng c m và cho nó ng m m t viên k o Vitamin C mà chúng tôi mang theo, sau đó tôi nh B coi ch ng nó dùm r i lên phía trên ng i v i tài công H và Anh T Kho ng 2 gi sau thì bên tay trái chúng tôi xu t hi n xa xa m t hòn đ o mà tài công H cho bi t đó là Hòn S n Rái.

Chúng tôi t p t c đi đ n kho ng g n 4 gi chi u thì g p m t ch m nh xu t hi n bên tay ph i, chúng tôi b góc tránh nh ng b r t theo, sau vài l n b góc nh th mà v n b r t theo, chúng tôi bi t là nguy r i. Không bi t tàu đó là ai, nh ng ch c không ph i h i t c Thái Lan, vì chúng tôi còn s sâu trong h i ph n VN, h i ph n qu c t c còn xa l m ... M i ng i nh n nháo h n lên, anh T chuy n xu ng h m tàu cho bi t n u ai có vàng b c gì thì h y tìm cách đ u đi ... Nhi u ng i trong khoang h m đã b t đ u đ c kinh c u nguy n. Con trai tôi cũng s quá m u máu khóc, tôi m nó lên phía trên v i tôi và d dành nó, lòng lo l ng vô cùng. Chi c tàu đó đ u i theo càng lúc càng g n, ban đ u chúng tôi nghĩ r ng đó là tàu tu n c a công an biên phòng, nh ng đ n khi đ n g n thì chúng tôi nh n ra đó là tàu đánh cá Kiên Giang 2 qua cái tên đ c v th t l n hai bên mũi. Chi c tàu đánh cá này r t l n so v i thuy n c a chúng tôi, ít nh t là l n h n g p 5, 6 l n và có trang b súng đ i liên M60 ngay tr c mũi, m t tên đang đ ng sau kh u đ i liên, tay lăm lăm trong t th s n sàng . Chúng tôi ch a bi t ph n ng ra sao thì m t lo t súng đ i liên n chát chúa l t qua đ u làm m i ng i ho ng h n n m sát xu ng boong thuy n, m t tên bên tàu này c m loa nói to :

- Ai n y n m im úp m t xu ng s n, hai tay ng c ra đằng sau, ai ng c m t lên ho c r c r ch tao b n ch t m h t. ĐM t i bây dám đi v t biên h .

H n l p đi l p l i l nh này và ch i th lung tung, sau đó l i thêm m y tràn súng th uy n a vèo vèo trên đ u chúng tôi. R i ti ng loa vang lên :

- T i tao cho ng i qua đây, đ a nào nhúc nhích tao b n b li n.

Tôi kéo th ng con tôi n m xít l i g n, an i nó :

- Không sao đâu con, đ ng s . Con đ ng khóc nghe, đ ng khóc thì h không làm gì con đâu.

T i nghi p nó s quá, nh ng không dám khóc l n, ch thút thít :

- M i, M i ... con s quá. Ba đ n con đi làm chi, con mu n nhà v i M mà Ba đ n con đi

làm chi vậy.

Nó cứ nói nhảm vậy và khóc thút thít hoài. Trong lòng tôi, mắt niếm đau xót khôn tả, mũi tôi cứ a con thỏ nhả dao đâm vào lòng tôi. Thấy thỏ nhả dao và tôi nhiên ân hận vô cùng. Lúc đó tàu Kiên Giang 2 đã cập sát vào ghe chúng tôi. Hai tên bên đó nhẩy qua, chúng mang theo mắt bó dây nylon, ra nhả dây thả đàn ông thanh niên đi dìm họ lên hớt bên trên. Con trai tôi vì đã ở trên sàn rồi nên chúng đỡ yên cho nó ngã xuống như tôi, còn bao nhiêu đàn bà con nít khác thì dìm họ không dìm họ lên. Chúng lên nhả dây thối thúc ké chúng tôi đi, sau đó cho chúng tôi ngã xuống. Cũng may chúng không trói con trai tôi. Con trai thấy hai tên kia thì sợ hãi lắm, ngã nép vào tôi trốn.

Chúng bắt đầu lục xét ghe khiêng đi cái máy F10 sợ của và lấy đi các chiếc can cứu. Thấy chỉ nhả ng thức ăn đồ lâu đồ ăn như bánh tét, chả lụa ... cũng bắt bọn chúng mang qua tàu chúng nó. Bọn chúng cướp của cướp nhậu nhau ăn bánh tét và các đồ khác lắm. Ban đầu tưởng chúng đi theo để bắt chúng tôi, nhưng bây giờ vậy rồi, chúng chỉ là nhả ng tên họ đi thả bọn họ, không khác gì họ thả Thái Lan cả. Sau đó chúng xét đồ của chúng tôi, nhưng không phát giác được vàng bạc gì cả. Chúng nó bắt đầu nhả cá lên, họ thấy chúng tôi đi vượt biên mang theo bao nhiêu vàng bạc thì thả đồ khai ra đi, nhả không khai, thì nó xét thấy đồ của thì sợ bọn họ. Ai nhả đồ nhả im lặng, chỉ mắt lát, chúng nó hỏi ai là tài công, ai là chủ ghe, ai là người thả chiếc trong chuyến đi này ...

Chúng tôi đã sợ hãi trốn khi phát giác ra mình bị nhả nhả đi, cho nên ai nhả đồ nhả là :
- Không ai thức sợ là tài công, cũng không biết chủ chiếc ghe này là ai, và người thả chiếc thì càng không biết, vì khi mũi xuồng phát tiếng ghe nhả ra thì bắt bắt, mũi người thả chiếc nhả tán loạn ... và người thả chiếc ghe bây giờ cũng chỉ là mắt nhả nhả khách đi thả nhả thôi, vì biết lái nên đành phải nhả vào cabin lái chỉ anh ta không phải là tài công thức sợ của chuyến đi.

Lúc đó trời đã chiều lắm rồi, mũi tên cướp của tàu đánh cá Kiên Giang 2 đứng ruồng nhả, chúng quát tháo, chiếc thuyền liên tục. Tên đang ở sau cây đũa liên bên tàu Kiên Giang 2 nóng lòng lắm, cứ thúc dục hai tên bên ghe chúng tôi lên, lên ... Cuối cùng không tìm được gì thêm, chúng đành rút lui và cho biết sợ để chúng tôi đi. Anh T lúc đó lên tiếng xin họ cái máy F10 và mũi « can » cứu, nói nhả :

- Mũi anh cho chúng tôi đi mà lấy họ bắt đầu thì có khác nào giúp chúng tôi.

Chúng nó nói nhả chúng tôi có vàng để lấy máy F10 và cứu thì thì nó sợ cho đi.

Hội Ký Vết Biên : Chuyến Vết Biên

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 07 Tháng 8 Năm 2011 23:21

Anh T h i :

- Các anh mu n bao nhiêu ? ?

- 10 cây.

- 10 cây nhi u quá, chúng tôi đi v t biên đâu có ai mang theo nhi u vàng nh v y ? ?

- V y thì 8 cây ...

Cu c m c c ti p t c nh v y cho đ n khi chúng ch p nh n 2 cây vàng đ i l y l i máy F10 và m y can đ u. Chúng nó c t dây trói cho anh T đ anh chui xu ng đ i khoang gom góp vàng c a t t c bà con cho đ s 2 cây vàng, anh b o t i nó đ ng xu ng, vì bà con th y chúng s s h i và không dám đ a ra. M t lúc sau anh đi lên đ a cho chúng 10 cái khâu, m i cái 2 ch mà sau này anh cho chúng tôi bi t là đã đ u đ i đáy ghe, đằng sau m t mi ng ván, không ai có th bi t đ c.

Lúc b y gi , tr i đã ch ng v ng t i, chúng nh n đ c vàng t Anh T r i, thì c i hô h và ch i th :

- ĐM. T i bây đi v t biên mà sao nghèo quá v y ? ? Có hai cây thì còn khuya m i đ i máy F10 cho t i bây. Bao nhiêu đ u còn l i cho t i bây, đ đi t i Thái Lan r i, còn đòi gì n a.

Xong chúng nh y tr v tàu Kiên Giang 2 và quay mũi đi m t. Chúng tôi ai n y còn bàng hoàng v di n ti n v a qua, m i ng i c i trói cho nhau và ki m đ i m l i đ u nh t, l ng th c xem còn bao nhiêu. Tình tr ng qu th t th m ! L ng th c không còn nhi u ch có m t n i c m to, cũng đã b hai th ng h i n y đá đ v ng vãi trên sàn ghe, m t ít c s n, m t ít bánh tét và bánh ú ... ngoài ra đã b chúng nó c p đi h t r i. Đ u thì ch còn l i 3 can, trong máy v n còn nhi u. Theo nh s tính toán c a tài công H v i l trình m i tôi v và đo l i th ng qua Thái Lan thì cũng đ cho chúng tôi đi đ c t i Thái Lan. N c còn nguyên nên không s thi u, m i ng i h p l i bàn b c và quy t đ nh đ i h ng đi Thái Lan. Chúng tôi s dè s n l ng th c, n u không có x y ra thì nh n đ 2, 3 ngày nh m nhò g i, u tiên l ng th c cho tr em và đàn bà. Cái chúng tôi lo l ng là nhiên li u, nh ng chuy n đã t i n c này r i thì đành li u thôi.

Ghe chúng tôi đi thêm không bao lâu thì tr i n i gió càng lúc càng l n, t ng c n gió gi t m nh đ đ i, nh ng đ t sóng dâng cao nh m t toà nhà đen thui kh ng l đ p xu ng chi c ghe nh n chìm nó r i tình linh nâng b ng nó lên l i, nh th ghe chúng tôi là m t chi c lá trong m t thau n c l n và có ai đó gi tay qu y m nh thau n c lên. Đây là đ u mà trong khi nói chuy n h i sáng s m, tôi có nghe Anh T và tài công H đ c p và lo s : Đó là mùa này th nh tho ng có gió ch ng n i lên. Không ai bi t đ c chính xác lúc nào có gió ch ng. Đôi khi tr i đang t t

đẹp, thành linh gió nổi lên thổi tạt dạt như mọt cùn bọ lùn trong mọt thoi gian ngùn chng mỳy
tiếng đng h, sau đó tr li êm nh không có gì ... Cái nguy hi m c a gió chng là gió gi t
m nh t nhi u h ng khác nhau, cho nên r t khó n ng theo chỉ u gió đ l t sóng ... và thi t
là xui x o, chúng tôi đang lâm vào c nh này đây !!!

Tr tài công H và mọt tài công ph trên cabin, m i ng i rút xu ng h t d i h m. Ghe chòng
chành nh mu n l t và rung chuy n th t d d i theo t ng đ t lên xu ng nh v y. Trong h m
chúng tôi nghe tiếng r c chuy n mình c a thân ghe vang lên mà không kh i h i hùng.
Chúng tôi có c m t ng chỉ c ghe ch đ ng m t ch ch u tr n v i sóng gió ch không ti n
thêm đ c chút nào c !! Trong h m ai n y đ u ho ng h t lo s , tôi ôm con trai trong lòng
mĩ ng lâm râm c u nguy n không ng ng, m t s ng i đ o Công giáo b t đ u hát thánh ca c u
xin Đ c M , nhi u ng i đã ói m a tùm lum, ban đ u còn chuy n cho nhau nh ng thau nh a đ
h ng, nh ng ghe chòng chành quá m nh, m i ng i ngã chúi vào nhau, nên bao nhiêu đ ói
m a vãng tung toé c lên, sau đó thì ai bu n nôn thì c vi c ói m a t i ch , không ai còn đ ý
đ n nh ng ti u ti t gì n a. Tiếng con nít khóc la, tiếng ng i nh n nháo kh p n i hoà l n v i
tiếng hát thánh ca c u nguy n đã b t đ u t o nên m t s h n lo n, m t tr t t trong khoang
h m !!

Sau kho ng h n 2 tiếng đ ng h nh v y tình tr ng ch ng nh ng không khá chút nào mà xem
ra còn có ph n t i t h n. Chúng tôi bàn v i nhau là ph i tính nh th nào ch không th ti p
t c đi nh v y đ c n a. V phía bên tay ph i, chúng tôi có th th y m m đ o Phú Qu c
nh ng còn quá xa, bên tay trái thì Hòn S n Rái g n h n. Chúng tôi quy t đ nh ph i tìm cách
tránh bão tr c r i m i đi ti p. N u đi v phía đ o Phú Qu c thì chúng tôi v n ti n v phía đàng
tr c c a l trình, nh ng xa quá không bi t chỉ c ghe có th ch u n i v i c n bão không. Còn
quay l i Hòn S n Rái bên phía trái g n h n, nh ng quay tr l i nh v y là ng c v i l trình s
ph i t n nhi u nhiên li u h n. Vì s đàn bà tr em trên ghe đông quá, chúng tôi không dám li u
nên sau khi bàn b c chúng tôi quy t đ nh b trái quay v Hòn S n Rái v i đ tính núp tránh v
h ng đ i gió, ch qua c n bão r i s đi ti p.

Chỉ c ghe v t sóng, lê l t mãi cũng t i đ c Hòn S n Rái, lúc đó đã kho ng 11 gi đêm r i.
Tài công vòng l i phía sau và ép sát t t vào hòn đ o đ núp gió. B ng ghe va ch m v t gì,
tr n lên nó vang lên nh ng tiếng đ ng liên t c nghe th t khi p v a. Có tiếng nhi u ng i la l n :
- Đ ng đá ng m r i, đ ng đá ng m r i. Coi ch ng, l i i mau.

Tài công H c lui ghe tr l i, nh ng b m c k t không xoay chuy n gì đ c c , chúng tôi ng i
trong h m nghe tiếng l n ghe ch m đá d i n c vang lên nh ng tiếng r n c ng i.
Té ra vì tr i t i không th y đá ng m d i n c và vì không rành vùng bi n chung quanh Hòn S n Rái,
nên tài công đi l c vào vùng đá ng m h i nào không hay, đ n khi b k t thì đã mu n r i, xoay

trò cách nào cũng không ra được. Cuối cùng chân vọt chém vào đá ngầm cũng bị gãy luôn. Ghe vịn nẹp máy nhúng không đi được khi nẹp cựa cựa theo sóng lặn dạt ra dạt vào trên đá. Nẹp cựa bị tụt vào trần vào dùi lặn ghe, mũi ngoi nhún nháo, náo động lên.

Chúng tôi đưa mắt xuống đàn bà và trẻ em lên trên khoang cho trẻ ngửi mùi thi nhau tất nẹp cựa ngửi mùi có thể kiêu ngạo trong lúc đó : thau nhôm, lon, các can nhôm cựa ra phân nẹp a ... nhúng không thể nào tất hết nẹp. Cuối cùng chuyện tôi phải kể : Ghe bị tụt vào bờ ! Mũi ngoi kéo nhau rời khỏi khoang hầm lên trên, cũng may nẹp lúc đó tràn vào nhúng vịn còn dùi lặn ghe, mũi vựa ngoi lên khoang hầm chực chờ ngoi nhún. Tôi dùng con trai tôi ngoi dùi vì nó đang say sóng, nẹp dạt dạt. Con tôi mở mắt ra nhìn tôi và trong cơn lơ lửng nhún vịn, nó hỏi tôi một câu mà suốt đời không bao giờ tôi có thể quên được :

- Tôi rời khỏi Ba ??

Tôi đưa nẹp cựa mắt, trẻ lặn con :

- Không phải đâu con, ghe bị vô nẹp cựa rời mình sẽ phải nhún xuống ...

Tôi cố giữ bình tĩnh nhìn dò thám bé :

- Con phải nhún kìa. Ôm Ba cho chặt, không được buông tay ra, con nhún chựa a ?? Ba sẽ bị vào bờ, dù có xuống ra chuyện gì con cũng phải ôm chặt cựa Ba nghe. Nếu con buông tay ra là bị trôi đi mất, Ba không cứu được, con biết không ??

Tôi nhìn đi nhìn lại thám bé nhún vịn, nó sẽ hỏi quá được không khóc nẹp nẹp a, chực biết trẻ lặn dạt và gọt dạt lia lịa. Tôi chấp mắt can 30 lít nẹp cựa dùng để giội nhún máy, để nẹp cựa ra hết vịn ý định sẽ dùng nó nhún mắt cái phao. Vựa để nẹp cựa trong can ra, tôi vựa nói thám vịn con nhún thay cho mắt lặn trẻ :

- Con phải nhún có nhún hèn nào, xin con đừng trách Ba. Ba muốn cho thám lại con tụt dạt mắt nhìn con đi theo, chừa Ba đâu muốn nhìn con vào chực chờ tụt đâu ... Rồi tôi bị tụt vào cứu nguy nẹp liên tục.

Lúc này mũi ngoi trong hầm hầm đã lên khoang trên, có nhún ngoi đã nhún xuống bị rời. Ghe thì nghiêng bên này, lật bên kia theo nhún sóng dạt vào, rút ra ... Tiếng la hét, tiếng gọi tên nhau ... chen lặn vịn tiếng gào thét cựa sóng gió thành mắt cơn nhún ngửi hèn hung chựa thám có. Tôi cống con lên vai, bị nó bám chặt cựa tôi, xong ôm cái can không 30 lít, nhìn dò thám bé mắt nhìn nẹp a rời lơng cho ng bẹp cựa ra mép ghe để chừa nẹp nhún xuống. Khi để mép ghe nhìn xuống, tôi thám mắt thanh niên trẻ đang dùng dùi nẹp cựa, mũi cựa chực ngang để ng cựa ta mà thôi. Té ra chực ghe đã vào để ng bẹp quá mà không hay, mũi c

nó c không có sâu nh tôi đã lo s. Tôi mng quá la lên và g i c u ta th t to, chàng thanh niên ng c lên nhìn chúng tôi. Tôi la n :

- Em i ! Em làm n đ dùm con tôi m t chút cho tôi nh y xu ng ...

C u ta đ a hai tay lên đón, tôi n m sát xu ng sần ghe, chuy n th ng con xu ng an toàn xong xuôi r i m i nh y xu ng n c.

N u ph i k h t nh ng giây phút vui mng, sung s ng nh t trong đ i mà tôi đã t ng trải qua, thì đây chính là m t trong nh ng giây phút này ! Tôi cõng con l i trên vai mà lòng tràn ng p m t ni m vui không t đ c, m c đ u v n còn trong vòng nguy hi m nh ng cái c m giác s h i lúc n y t nhiên bi n m t, khi bi t mình còn hy v ng s ng sót .

Tr i t i thui ! Chung quanh lúc b y gi bà con cũng đã nh y xu ng đ y h t, m i ng i d t diu nhau l i n c đi vào b . Ti ng la hét g i tên ng i thân m m não đ ng c m t vùng. Đo n đ ng t ch chúng tôi nh y ra kh i ghe vào đ n b không xa, nh ng vì sóng l n quá và l ch đ y đá ng m d i n c nên r t khó đi, c n ng theo sóng đi vào đ c m y b c, l i b sóng cu n ng c tr ra, đôi khi b té chúi nh i xu ng n c. Ch t v t th t lâu cu i cùng cha con tôi cũng vào đ c gh nh đá l n ti p giáp v i b . N i đây không có b cát, ch toàn là đá v i đá. Tôi loay hoay leo lên gh nh đá đ , m t đá tr n tu t và đ y nh ng con hào bám vào làm tay tôi b c a đ t h t, mà v n không leo lên đ c, đ nh đi vòng ki m ch th p h n, nh ng sau m t h i mò m m, không th y có ch nào th p h n c . Tôi qu p ng c và cõng con tôi v phía tr c b ng, r i m t tay gi nó, m t tay l n mò c i áo, sau đó tôi cõng con ra l i sau l ng, xé áo cu n vào hai cánh tay và tìm cách leo lên l i gh nh đá đ vào b . Nh v i áo cu n chung quanh đôi tay nên tôi bám vào nh ng con hào trên đá không còn b tu t xu ng n c n a, tôi n ng theo m t đ t sóng l n v vào, tr n lên đ c trên gh nh đá, sau đó ti p t c tr n v phía tr c cho đ n khi sóng không còn t i ch chúng tôi n a, tôi m i đ ng đ y, l n mò đi vào b .

Đ n đây thì đã qua c n nguy hi m. Tôi h i thăm con tôi thì may m n quá nó không b gì c , ngoài cái l nh làm nó c run lên b n b t không ng ng và vì s quá nó c ôm ch t l y tôi, r m r c khóc ch không dám kêu ca ti ng nào. Còn tôi thì ng i m t rã r i, hai cánh tay và c ng i rất r t vì b hào c a nát nh có ai l y v t gì bén nh n c t ngang đ c cùng kh p . Tôi ki m m t h c đá to khu t gió c i áo qu n con tôi v t khô và ph i trên đá, sau đó ôm th ng bé vào lòng l y thân nhi t trong ng i h m nó và c đ cho nó ng .

Chúng tôi trải qua m t đêm l nh giá trong h c đá nh th , cũng may th ng bé m t quá nên cu i cùng cũng ng đ c. Tôi ôm con trong lòng n m ch tr i sáng mà lòng đ r i b i, đ u óc c

nghĩ nghĩ i lung tung không biết sẽ phn mình r i s ra sao ?

Tr i m i v a t m sáng, đã nghe tiếng ng i nói chuyện, g i nhau inh i làm con tôi gi t mình th c gi c. Qu n áo c a nó ph i trên t ng đá bên c nh nh gió nên cũng ráo h t n c, tôi y m c i i cho con. Đ n lúc này th ng bé m i xuýt xoa kêu đau. Té ra hai chân và đ u g i c a nó cũng b tr y tr a khá nhi u mà đêm qua có l vì s quá nên nó không biết đau và tôi cũng không phát giác đ c. Nó v a đau đ n v a s khi th y c ng i tôi b ch n ch t nh ng v t c t nát b y nên c khóc r m r c hoài, mi ng thì c kêu M i, M h i nghe th t là nảo lòng ... Tôi v v an i và b ng nó ra kh i h c đá.

M i ng i đang đ ng trên các gh nh đá ch tr xôn xao. Tôi đ n g n thì th y chi c ghe đêm qua đã b sóng đánh, đ p vào đá tan nát h t, nh ng m nh g và đ v t cá nhân trôi l nh b nh c m t kho ng r ng. Cũng may tôi tìm l i đ c cái túi xách nylon đ ng vài b qu n áo, thu c tây và nh ng th c n thi t mang theo cho chuyến vượt biên đang trôi g n đó. M i th còn y nguyên trong túi xách nh th tôi có áo đ thay. Chúng tôi h i thăm t ng ng i xem có ai b gì không ... r i chia nhau ra các h c đá kêu tìm nh ng ng i còn n núp đầu đó. M t tr i b t đ u lên, chúng tôi t p h p l i và th t là may m n, không m t ai trong chúng tôi b th ng n ng c . Đa s ch b tr y tr a do đá và hào c t mà thôi.

Ch a m t ai trên đ o phát giác ra chúng tôi. Té ra phía sau c a Hòn S n Rái này đ y đá và đ a th hi m tr , cho nên không có ai i phía này c . Lan ra xa c 2 phía là vách đá đ ng đ ng và bi n, không có đ ng nào đi vòng. Chúng tôi bàn tán m t h i r i quy t đ nh leo núi đi lên, sau đó s tìm đ ng đi vòng ra phía tr c tìm g p c quan đ a ph ng trên đ o đ n p mình, ch không còn cách nào khác h n. Anh T và hai ng i trong đám t ch c đ n dò m i ng i i khi trình di n s khai y nh l i anh ta đ n, đ i khái gi ng nh lúc nói v i đám h i t c c a tàu Kiên Giang 2 là chuyến đi này không biết ai t ch c, không biết ai là tài công ... các ghe nh trên đ ng ra cá l n thì b b nên nh ng ng i t ch c và tài công tr n m t r i ... Anh T nói r ng giá nào anh cũng s tr n vào đ t li n đ lo cho c ghe trong đó có gia đình và bà con c a anh n a ... N u anh b k t thì không có ai lo đ c ... anh cho biết là nh ng chuyến t ch c v t biên b b t mà không có ch ch t thì s đ lo h n ...

Qua chuyến đi này, m i ng i đã biết là gia đình c a nh ng ng i t ch c chi m h n phân n a, trong đó có c v con h ... và biết nh ng ng i t ch c này r t th t lòng cho nên chúng tôi tin l i các anh. Chúng tôi nói có c h i thì c tr n, còn chúng tôi s khai y nh v y. Sau đó già tr l n bé 106 ng i b t đ u leo núi tìm đ ng vòng ra phía tr c đ o đ trình di n c quan đ a ph ng. Ng i l n b ng b con nít, ng i kho diu ng i y u ... chúng tôi c th men theo nh ng t ng đá, đi lên núi sau đó tìm đ ng mòn đi vòng ra phía tr c nh đã bàn tính.

Khi nhßng ngßi dân đßu tiên trên đßo nhìn thßy chúng tôi thì mßt trßi đã lên cao lßm rßi. Họ ngßc nhiên nhìn chúng tôi bßng bß nhau đi cß đoàn nhß thß tß mßt hành tinh xa xôi nào lßc loài tßi. Sau khi nghe kß vßn tßt câu chuyßn bß nßn bß ghe đßem qua ... hß hßng đßn chúng tôi đi xußng làng. Đßc đßng đi, dân chúng trên đßo túa ra xem, hß nhìn đßam đßan bà trß con chß trß bàn tán xôn xao và tß vß thßng hßi lßm. Mßt ngßi nào đó mang nßc ra, lßp tßc tßp theo nhißu ngßi khác cũng chßy vào nhà mang nßc, bánh trái, có nhißu ngßi chßt đßa cho chúng tôi ußng nßa ... đßc mßt lúc thì có hai tên công an đi tßi gißi tán đßam đông dân chúng và hßng đßn chúng tôi đßn trß sß Uß Ban Nhân Dân Xã Sßn Rái. Tßi đây chúng tôi kß lßi câu chuyßn vßt biên bß nßn, chúng tôi cũng kß luôn vß bß tàu đánh cá Kiên Giang 2 cßp ... và khai y nhß đã sßp đßt tß trßc.

Lúc này tôi đß ý thì Anh T và hai ngßi khác thußc nhóm tß chßc đã trßn đßu mßt hßi nào không bißt, trong khi dân chúng túa ra xem và cho chúng tôi ăn ußng, hß đã nhân cß hßi này lßn mßt tiêu ... nên chính thßc trình đßn kß cß trß em chß còn có 103 ngßi (Sau này mßi bißt anh T và hai ngßi kia móc nßi đßc mßt ngß dân trên đßo trong khi ngßi ußng nßc, hß đã tung vàng ra mua chußc đßc ngßi này, đßa trßc cho ông ta 2 cây vàng và bßo đßm nßu đßa đßc hß vào bß an toàn, ông ta sß đßc thêm 6 cây vàng nßa ... nên nhß là vào thßi bßy giß 1 cây vàng rßt lßn).

Làm thß tßc « nßp mßng » tßi UBND Xã xong, vì không có chß chßa hßt tßt cß mßi ngßi, hß cho chúng tôi đi vào làng xin dân chúng chß tá túc, đßn chúng tôi mßi ngày hß nghe loa thì phßi tßp hßp lßi đßm danh, chß tàu trong đßt lißn ra đón vß nhßt.

Dân cß trên Hòn Sßn Rái này chß đß mßy chßc nóc gia, hßu hßt sßng bßng nghß đánh cá hoßc làm nßc mßm. Dân chúng trên đßo khá sung túc và không ai tha thißt tßi chuyßn vßt biên cß. Công an hoßc nhân viên trong Xã đa sß là thân nhân cßa dân trên đßo, hß lßp nghißp nhißu đßi nên mßi ngßi đßu quen bißt lßn nhau và thân tình lßm. Mßt đßu chúng tôi không bao giß quên là ngßi dân ß đây rßt hißu khách và tßt bßng. 103 ngßi chúng tôi tßn mác ra, ai ai cũng đßc đón tßp rßt nißm nß, chúng tôi chia nhau ra xin tá túc khßp làng. Cha con chúng tôi đßc gia đßnh cßa bác Bßy cho tá túc. Tôi không bao giß quên đßc gia đßnh này, bác Bßy lúc đó đã hßn 70 tußi rßi mà còn khoß mßnh lßm, Bác gái thì lúc nào cũng vui vß, hai con cßa bác lßp gia đßnh rßi cũng cßt nhà ß sát bên cho nên gßn nhß là mßt đßi gia đßnh. Mßi ngßi nhìn thßy con tôi đßu thßng lßm và cß trách tôi là nó còn nhß quá, đßn nó đi vßt biên làm chi cho khß đß vßy. Bác Bßy nói :

- Mßy ngßi chính quyßn ß đây không dám làm khó tßi tui đâu. Hß mà rßc rßch mßt cái là ngß mßt đßem tßi sáng đßo này trßng trßn lißn. Nhà nào cũng có ghe cß và sßng vßi bißn cß tß nhß đßn lßn. Chuyßn vßt biên đßi vßi tßi tui quá đß, nhßng mà còn làm ăn đßc thì đi làm chi. Mßy « ßng » cũng bißt vßy nên không dám khó đß tßi tui chút nào hßt.

Chúng tôi ở nhà hai bác để chờ ăn uống thoải mái, tôm cá mồi tấp tểnh. Bác gái còn bế con dâu của bác may gập cho con trai tôi hai bộ quần áo và cho tôi hai cái quần đùi. Con trai của hai bác mang cho tôi một bộ quần áo còn mới tinh. Chúng tôi thở chới hoài không để được. Hai bác nói :

- Mọi ngày nhà đây, tàu sẽ ra đón hai cha con vào tỉnh Kiên Giang như thế của biết chừng nào mới được về, nếu không như thế thì ở trong tù lấy gì mà thay đổi.

Tôi thốt sự cảm động vô cùng, trong bụng để ng sa sả, hồn nện cựa chúng tôi vẫn còn có nhúng tằm lòng bác ái, nhân đạo đáng quý như gia đình bác Bảy đây cứu giúp.

Chúng tôi ở trên đò Sông Rái mới buổi sáng nghe loa tiếp hôp điếm danh mồi tấp tểnh, sau đó lái tấp tểnh mác khốp nện. Để được ba ngày thì tàu của tỉnh Kiên Giang ra. Sau khi làm thủ tục bàn giao về nhúng tay công an trên tàu, chúng tôi bước lên tàu rời đò ngay. Dân chúng trên đò tiếp tiếp đông trên bờ chia tay về chúng tôi. Tất cả nhúng ngồ i trong gia đình Bác Bảy để có mồi t. Trước khi đi bác Bảy Gái cho chúng tôi một chai nước mắm như để cựa của gia đình bác, một trăm để ng mà bác dặn là để dành mua thêm gì cho con trai tôi ăn khi vào trong tù ... bánh trái để ăn để để ng và khi chúng tôi lên tàu rời, bác Bảy trai còn thảy lên cho tôi thêm một cái mồi nện. Tôi đã ở a nước mồi t trước buổi chia tay thốt cảm động đó.

Chúng tôi để được của về giao cho công an Xã kinh thố 11, về đến nện thì đã chiểu rời. Tất đây chúng tôi bước phân ra làm hai : đàn ông thì bước nhốt vào nhúng cái chuồng trông giồng y như chuồng khố đóng bằng cây tràm lện bằng 2 cựa m tay, vuông về c mồi c nh kho ng 5 mét, bề cao kho ng hện 1 mét cho nên không để ng thng ngồ i để được, khi di chuyển phồi lom khom đi mà thôi. Nhúng chuồng này để được để ng lên gộn nhau, trong đó đã lện nhúng ngồ i ta để y ra rời. Đàn bà và trẻ em thì để được ở trong mồi t căn nhà chừa rộm cách đó không xa. Con trai tôi ở ra ở bên căn nhà rộm đó, có mồi y ngồ i đàn bà đi chung ghe để ng ý chăm sóc dùm, nhúng nó cựa khốc và nhốt để nh không rời tôi mồi t bước c. Cùng thì công an đành phồi cho nó ở chung trong chuồng về tôi.

Khi thảy chúng tôi bước vào, mồi y ngồ i trong chuồng tấp về bước mẫn lện, vì không gian đã chốt chới rời, nay lện thêm ngồ i thì càng chốt thêm. Mồi y ngồ i trong chuồng ai nện để u nện m để i để t, trẻ mồi t ngồ i có mồi t cái giồng ng gộn nện tuốt trong góc. Chừa của ra vào có để mồi t thùng dùng để tưới tưới, mồi t mồi ng các tông để y trên đó nhúng mùi hôi thối nện ng nện không thố nào tránh khồi để được. Theo luật « bước thành văn » ở đây, ai vào sau thì sẽ phồi nện m ở gộn chồ thùng tưới tưới này ... Cha con tôi và 16 thanh niên khác bước chồ n vào chuồng này. Mọi y ngồ i từ cựa nhích để n vào trong để cho chúng tôi vào sau tuốt tấp sấp xấp nện m ở phía ngoài chung quanh

Hội Ký Vết Biên : Chuyện Vết Biên

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 07 Tháng 8 Năm 2011 23:21

chỗ tiều tiều. Trong chuồng lúc này đã chột chột lờ mờ, tất cả mọi người chia làm 4 hàng nằm đầu chân lờ mờ nhau mà vẫn chột nhem. Tiếng chột thét, cầu nhau của các người tù cũ vang lên không ngừng, qua đó chúng tôi đoán biết tất cả mọi người chia bao giờ chuồng này bị chột chột như vậy.

Trong khi nhằng ngườ cũ và mọi loay hoay sắp xếp chỗ nằm thì người đang nằm trên chiếc giường bên trong bỗng ngẩng lên tiếng gọi cha con chúng tôi :

- Cái cậu có con như đó, lại đây dzô tôi.

Tôi ngẩng mắt lên nhìn kỹ, thì ra đó là một người đàn ông đã khoảng 55 – 60 tuổi đang giơ tay ngoác ngoác. Tôi còn đang ngỡ ngác, thì ông ta gọi tôi một lần nữa và ra dấu báo tôi lại gần.

Trên mặt đất lúc đó đầy cỏ người mà ai cũng đang loay hoay tìm cho mình một chỗ để thở thối mái trên phạm vi chột hẹp, tôi chột chột vì không có chỗ để đi tị. Ông ta bỗng ngẩng ngang :

- Tôi bây giờ nép ra một chút cho người ta đi tị được không ?

Mọi người dột dột đứng gần chỗ ông này nghe một tiếng vọt vọt nép sát vào những chỗ cho tôi biết tị. Giờ đó là cái giường cho có vẻ đẹp biệt so với hoàn cảnh hiện tại, chỗ thót ra chỗ của ông này nằm chỗ là mọi người gọi tên đẹp đẹp đóng sập sập thành một một phòng nhỏ và đẹp cho một người nằm, nhằng nhằng vọt cũng chột ngất sập đẹp biệt của ông này ở đây lờ mờ chột không phải đùa. Trong bỗng tôi liên tưởng tới mấy tay anh chị giang hồ đàn anh, một loạt Địch Bàng trong tù mà tôi có dịp đẹp đẹp trong sách truyện học nghe kể trước đây ... nhằng qua hình dáng của ông này, ngoài cái vẻ ông ta có thể là người lờ mờ tuổi nhót trong chuồng, còn lại thì thọt y bít ngoài cũng hiện hiện chỗ đâu có gì đâu mà mọi người lại có vẻ sợ ông y như vậy. ?

Khi tôi tới gần, ông ta ra dấu báo tôi người xuống ngay sát giường của ông, lúc này tôi mới để ý thấy hai chân của ông bị một sợi dây xiết ngang, ăn luôn với một cái cùm to xuyên luôn ra ngoài chuồng. Ông ta vò dấu con trai tôi hỏi :

- Cháu bao nhiêu tuổi rồi ? ?

Thấy con tôi thấy chân ông ta bị xiết như vậy thì sợ quá, lí nhí trả lời :

- Dấu con 5 tuổi rồi.

Ông ta cười lờ mờ ra vẻ thích thú lờ mờ, nói giọng miền Nam rọt rọt :

- 5 tuổi thì nói 5 tuổi, còn có dzô 5 tuổi rồi nữa.

Rồi ông hỏi thăm tôi về gia đình, công ăn việc làm ... về chuyện vết biên và rồi ... sau đó lấy một cái mũng nhôm dẹt để đưa nếm ra đĩa cho tôi và bỏ vào miệng ngậm để tôi nhai cho cha con tôi nếm sát chân giường của ông ta, một chút để ngửi mùi ... Lúc này trời đã bắt đầu sắp tối, một vài người tù cũ thò tay lên miệng ngậm đèn dầu trong hũ chao nhôm, tìm đèn để soi sáng, ánh sáng heo hắt rồi lên một lúc nhúc trong một cái chuồng lợn nhếch nhếch, thật không biết phải làm sao hết cái cảm khái của một kiếp người !

Đến lúc của mình ngồi để uống phải treo tên theo các cây trâm trên đầu nệm. Không có gì để đọc nên tôi đọc, tôi phải lấy cái mũn gia đình Bác Bý trên đầu cho ra vẻ để đọc để cho con tôi nếm. Phải vì dành cho cha con chúng tôi chỗ khoét 7 tờ giấy ngang, nhúng nhúng ăn gian vào để lòng chí của người lính, khi nếm chân tôi chèo vào để người lính nên khoét co giãn để người lính rồi nhìn các người khác. Tôi nghĩ anh chàng B và những thanh niên khác vào chung chuồng với tôi, chúng tôi đã chết chết rồi còn sống vào cái thùng tiêu tiêu rồi là khổ sở.

Sau khi tìm được chỗ thì chúng tôi trò chuyện làm quen với nhau. Qua câu chuyện, tôi được biết một chút về người lính, đây là người lính đã phá ngục, đã sống trong hình thức cướp giật, đâm chém người khác ... chỉ ngày giờ là Tên Kiên Giang x. Riêng người lính họ của ông già nếm trên giường có hơi khác một chút. Ông ta tên Thi, là một người lính khá giỏi có tiếng tăm ở địa phương. Để tránh người của ông khá nhiều, đã sống bà con họ con cháu của ông là công an họ cán bộ chức sắc rồi rất khó phá tên Kiên Giang chỉ không riêng gì địa phương mà kinh thành 11 này. Ông có tới 3 bà vợ và an bài mỗi bà một cuộc sống để người lính sung túc lắm. Một hôm ông ta phát giác thấy trên bà vợ thứ 3 người tình với một người khác. Ông ta lấy mã tấu chém hai người chết liền tại chỗ, sau đó bình tĩnh cầm mã tấu còn vợ máu đi ra trước công an để thú. Gia đình ông và một số dân trong vùng khi hay tin về sự sống sót, vì bình thường tuy ông ít nói nhưng họ vẫn hiểu.

Về ra ông đã bị di chuyển đi ra tỉnh nhà một ngày ra tòa lâu rồi, nhưng vì gia đình chỉ y chỉ và các công an ở đây đã sống để là bà con, nên ông mình còn được giữ tại chỗ này, đến khi chúng tôi vào thì ông ở trong chuồng cũng được nhìn nếm năm rồi. Ban đầu thì ông không có bằng chứng, nhưng một buổi sáng công an mình của cho người lính trong tù ra ngoài đi vệ sinh và khiêng thùng phân tiêu đi đổ ... thì có một tên công an, vai với cháu gọi ông bằng chú, nói gì đó làm ông nghĩ gì nên quát cho nó một đấm vào mặt, máu mũi phun tùm lum ... hai tên công an khác nhào vô can bả ông rồi đánh luôn, chúng nó có súng nhưng không thấy nào dám bắn, vì tay công an người lính ở đây cũng là bà con gì đó với ông. Thấy tay người lính dù muốn che giấu nhưng cũng phải ra nhìn xem ông rồi. Ngay chiều sáng khi cho tù ra ngoài, chúng cũng chỉ còng để ông đi ra, chỉ chân với bằng chứng. Một người lính tù trong chuồng ai cũng sống, cái thành tích người lính ở nhìn lòng của người lính về chuyện rồi đánh công an để làm cho biết danh Thi Mã Tấu rồi

tiếng đó.

Như có cái mừng như của ông Thi cho mình nên cha con tôi khi bị muỗi đốt, như đêm đó tôi không tài nào ngủ được. Sau khi an ủi, vì thấy con ngủ xong, tôi cứ thao thao hoài, phần vì chột chột, tôi không dám đứng dậy sợ đánh thức con tôi dậy, phần vì lo lắng được thấy, đã vội chuốt đầu ban đêm ra nhiều quá, lâu lâu tôi có tiếng ngáy bị bực bực là lên vì bị chuốt chột lên mình ... rồi thì nhỡ nhỡ có ngáy lên tôi đi ra phía cửa đi tiều, đắp nhúm lên chân hoặc đắp cửa ai đó đang ngủ ... thì tôi nghe tiếng cầu nhau chửi thì vang lên ... cứ đêm cứ tiếp đi như vậy, đến khi chính tôi mệt tiều, tôi phải ráng nhịn, không dám đi .

Anh chàng B và mình mấy thanh niên ngủ như cá hộp thành bên hàng phía gần cửa cũng không ngủ được, tôi thấy họ lần qua trở lại và giở tay phe phẩy tờ báo làm quạt đuổi muỗi liên tục mà thấy thấy ngủ cũng vô cùng, đã vội thì nhỡ nhỡ có ngáy bên trong lom khom ra đi tiều, họ tôi phải ngáy nép dậy cho ngáy đó đi tiều, thật là khổ ! Tôi ngáy trong mừng chột ngáy kín như ngáy nh dó qua ngáy đên tù mù mà lòng lo buồn vô hạn. Nếu cứ bị nhốt đây vậy đi tiều kín thì tàn như vậy thì sớm muộn gì cũng bị bệnh. Lo như thế cho con tôi, tôi mà bị bệnh lúc này thì quả thật là khổ .

Trời mình tối sáng, xa xa vừa nghe có tiếng gà gáy dứt nhốt, thì trong chuồng đã có ngáy tôi c được dậy rồi. Tiếng ho khọt khọt đầu đó và tiếng diêm quạt mình thu c gây cho tôi cái cảm giác bất cô đơn trong trời đêm vừa qua. Lòng tôi an ủi rồi sau tai nạn bị ghe cha con tôi vẫn còn sống ... sau đêm dài, trời tôi sáng, không có gì phải buồn lo cứ ... Với ý nghĩ đó, tôi tin hẳn và chuồng bị chột đón mặt ngày mới.

Một lúc sau, mấy người đàn bà ở trong căn nhà của mình gần đó túa ra mấy cái chuồng nhốt tôi hỏi thăm tíu tít. Ôi thôi vì chột con cái ngáy trong chuồng, kể bằng con đứng xa xa bên ngoài nói chuyện, có ngáy khóc lóc trông thật sợ hãi tâm. Đều c chột bao lâu thì mặt tên công an chột ra xua đuổi mấy đàn bà trở con trở vào tôi trong nhà của mình. Khoảng gần 6 giờ sáng, chúng đi danh chúng tôi bằng cách đem sống. Ngáy ngáy bên ngoài đem 1, ngáy kể tiếp đem 2 ... cho đến số 36 là hết. Sau đó chúng mình cửa cho chúng tôi ra ngoài phía sau ruộng tiều tôi và tìm rơm tôi mặt cái áo len, mình len như vậy khoảng 8, 9 người ra ngoài và chột được khoảng 15 phút là phải trở vào, hai thanh niên đi chung ghe với tôi được c khiêng thùng nước ra ngoài đem và rơm thùng, họ được ưu tiên nếm tiều đứng h cho việc này và làm việc sinh cá nhân .

Trong khi chúng tôi ra ngoài, có mấy tên công an cảm sung đứng canh xa xa. Cha con chúng

tôi đứng cẳng ra phía ruộng đằng sau, tôi bỏ con tôi phôi rảng tiêu tiêu, không mợ cũng rảng đi, chớ đứng khi vào trổ lúa, rồi mợ đi lúc đó thì khỉ lồm ... Thợ bé chớ cũng hiều đứng hoàn cảnh khó khăn hiều nhữ thữ nào cho nên tôi bỏ gì nó cũng nghe, không dám cãi lủi. Mợ chuyện vợ sinh cá nhân, tởm rả qua loa rồi cũng xong. Khi chúng tôi vào lủi hớt bên trong rồi mợ tởm phiên ông Thi, mợ tởm công an mợ khoá và rút còng tởm phía ngoài chuồng, vợ sủi lủi tởm còn xiêng ngang hai chân, ông lom khom đi ra. Riêng ông ta, chúng chớ ngoài gủi cở tởm đứng hợ mợ vào tra còng lủi nhữ cũ. Sau đó chúng đi mợ sủi ngủi lủi.

Buổi sáng tình hình có vẻ khá hơn, mợ y ngủi từ cũ xem ra thông cảm và thân thiện hơn hôm qua nhữ, hợ mợ thu c lá và nói chuyện vợ chúng tôi cở mợ lồm. Riêng ông Thi hình nhữ mợ n cha con tôi thớt sủ, ông lủi bánh in trong túi xách treo trên đũa nợ mợ cho con trai tôi ăn. Bên ngoài, mợ y tên công an bày ra mợ tởm cái bàn nhữ, pha cà phê và bán bánh ú, bánh tét, thu c lá cho tởm ... Mợ y ngủi từ bên chuồng này gủi qua chuồng kia hợ thăm lủi nhữ, chen lủi tởm ngủi gủi mua cà phê thu c lá tởm nên mợ tởm không khí sôi đứng hợ n lên. Ông Thi mua cho tôi mợ tởm ly cà phê, chúng tôi phỉ phèo thu c lá thợ mợ Sa Mít, nhợ mợ nháp cà phê nói đở thợ chuyện trên đở ra vợ nhữ hợ lồm. Trong đở tôi đã gủi p không biể t bao nhiêu là cở nhợ ngủi đở c biể t, nhợ ngủi phỉ nói buổi sáng hôm đó là mợ tởm buổi sáng tôi không thữ nào quên đở c. Hợ thợ tởm ngủi tởm ngủi cái khung cở nhợ mà mợ y chớ con ngủi chen chúc nhau trong lủi ngủi cở y nhợ mợ tởm chuồng thú vớ t, mợ tởm cở nhợ tởm ngủi mà hình nhợ chớ có thợ nghe nói trong mợ tởm thợ đở dĩ dĩ man xa xôi nào đó, chớ không phỉ là đở vào thợ kở hai mợ mợ y vẫn minh này, vợ y mà tôi đã hiều nhữ hợ đở và vợ n có thợ ung dung ngủi nhữ nhữ cà phê thu c lá ... lủi còn tán gủi vớ mợ tởm tên tởm sát nhân ra chiể u tởm ngủi đở c lồm, thì hợ không đở c biể t sao đở c ? ? Cở mợ giắc cở a buổi sáng hôm đở y bậy giể nghĩ lủi tôi vợ n còn thợ y nhợ phợ ngủi phợ t đở đở đây. Không biể t ông Thi Mã Tởm đở giể này có còn trên đở ngủi thợ hay không. Tôi viể t lên mợ y dòng này nhợ là mợ tởm phút hợ tởm ngủi đở n ông, tâm trí vợ n còn nhợ rõ đáng ông ngủi trên chiể c giể ngủi nhợ, tay phe phợ y cái quở t mợ cau vào mợ tởm buổi sáng cuể t tháng 10/1980 tởm i kinh thợ 11, tởm nhữ Kiên Giang.

Trong lúc nói chuyện, chúng tôi mợ i cở mợ thông cho nhợ ngủi ngủi từ cũ vớ thái đở không mợ y thân thiện hơn qua. Trở cở khi chúng tôi vào, trong tởm đã chớ tởm rỏ, nhợ ngủi ít ra vợ n còn có thợ đi chuyện qua lủi tởm ngủi đở dĩ đở dàng. Chớ đở thùng tiêu tiêu ngay góc gủi cở a ra vào riêng biể t mợ tởm nhữ và ai cở n thì có thợ đở n đở tiêu tiêu mà không phỉ n đở n các ngủi khác, ngay cở ban đêm. Nhợ ngủi hôm qua hai cha con tôi cùng 16 thanh niên khác vào, con sủi bợ ngủi trở thành quá sủi c đở đở cho mợ tởm không gian nhợ hợ p nhợ thợ, sủi đi chuyện trong chuồng trở nên khó khăn, đã vớ y thêm sủi ngủi thì thêm đở dùng cá nhân treo lủi ngủi lủi ngủi chung quanh càng làm cho chớ tởm chớ i thêm, cho nên hợ nhữ không ai muể n giểng mừng, vì không có đở chớ cho tởm tởm cở mợ i ngủi, vớ lủi giểng mừng hợ tởm lên nóng lủi mợ hợ chớ u không nhữ. Riêng ông Thi, vì bợ còng chân nên ông ta đi tiêu tiêu vào mợ tởm cái bình nhợ a nhợ có nợ p đở y, còn viể c đở dĩ tởm nhữ thì ngoể i trở trở ngủi hợ p « chợ ngủi đở ngủi đở ngủi » ông sủi kêu to lên đở công an mợ còng cho ông đi, ngoài ra thì đở dĩ đở n buổi sáng lúc đở c mợ cở a chuồng ...

Qua tin tức của mấy tên công an bán cà phê thu c lá cho hay, chúng tôi chờ ở tiệm đây mấy ngày thôi, sau đó số đợc chuyển ra nhà tù Công An Rch Sĩ. Nghe như vậy tôi cũng hơi yên tâm, chờ vài hoàn cảnh khó khăn thế này, tôi sợ con tôi sợ sinh bệnh thì thật là khổ.

Khoảng hơn 9 giờ sáng, tiếng gõ cửa trong nhóm chúng tôi bắt đầu lên căn nhà dùng làm văn phòng Công An để thăm vấn, hỏi chuyện kỹ lưỡng rồi cho sự sai thôi. Tôi khai tên tuổi và địa chỉ gia đình và nghề nghiệp là buôn bán chợ trời ... và khai đúng y như những gì chúng tôi sắp đặt trước. Mấy tên công an thăm vấn tôi từ đầu tới cuối không phải là kinh 11 này, tiếng gõ cửa cũng dồn dập, đã số còn trẻ, chúng xác nhận là chúng tôi chờ ở tiệm đây mấy ngày, rồi số đợc chuyển ra Rch Sĩ, tình hình này chờ là tiệm thôi. Tôi thì thầm cầu mong sao đợc rời khỏi chỗ này càng sớm càng tốt vì lo sợ con tôi bệnh quá, chờ gì mà hai cha con chúng tôi đã ngửa ngáy khắp công nghiệp, không biết sau mấy ngày có bệnh gì hay không? Sau khi hỏi kỹ lưỡng xong, chúng dẫn tôi trở về chuồng lợn.

Đến khoảng 11 giờ thì thân nhân của các người tù cũ mang thức ăn đến cho họ. Vì đa số là người đi địa phương trong vùng cho nên mấy ngày gia đình đưa mang thức ăn đến chỗ đây họ chờ đợc phát cơm và chút cá khô mấy con meo mà thôi. Thân nhân của mấy người tù không đợc đến gần chuồng, họ để thức ăn trong một chiếc thùng nhôm đợc cách đó không xa, có hai tên công an kiểm tra thức ăn xem có mang gì cơm không rồi mang đến tiếng chuông đợc tên dán trên giỏ hoặc bên ngoài bao nylon cho người tù nhận, sau đó chúng mang những giỏ, hũ không của ngày hôm trước đợc các tù nhân tập trung sẵn ở phía ngoài, trở lại cho các thân nhân tù. Các người tù và thân nhân bên ngoài nói chuyện hơi hạn gia đình nhà của, nhận giờ này này ... đợc một lúc rồi đi tán.

Tôi ngồi trong chuồng chờ người kiểm tra nhân tù và thân nhân bên ngoài nói chuyện với nhau mà thấy não lòng. Họ la hét thật to, tiếng người này trùng lặp lên người kia, đôi khi phải la lớn và lặp đi lặp lại mấy lần để tiếng người kia hiểu đợc người thân của mình muốn nói gì ... Ông Thi cũng đợc một bữa và mang tới một giỏ xách. Đám tù vết biên chúng tôi dĩ nhiên là không ai có thân nhân tới thăm nuôi, đứng nhìn cảnh đó mà nhớ tới gia đình của mình đau khổ, ở nhà giờ này chắc gia đình đang lo lắng cho chúng tôi lắm, họ có thể nghĩ rằng chúng tôi đã đi tới nơi bình an rồi cũng không chừng !!!

Một lúc sau có một tên công an đến mấy của chuồng, gọi hai thanh niên trong nhóm vết biên chúng tôi ra ngoài đi kiêng một chiếc mâm thức ăn đến, các chuồng bên cạnh cũng có hai người ra kiêng cơm như vậy, cánh đàn bà và trẻ em bên căn nhà của rơm thì đợc phân phát gạo và nước để nấu cơm lấy. Sau đó chúng tôi đợc phát mấy người một cái tô, muỗng nhựa, cơm và một ít cá đuối khô. Phải công nhận là cơm gạo trắng tinh rất ngon, đợc phát rất dễ dàng. Tôi lấy chai nước của gia đình bác Bý đã cho lúc rời địa phương rồi lên cơm ăn, sau đó chuyển

cho B và đám thanh niên đi cùng. Riêng con trai tôi đi cùng ông Thi cho th ăn nên cũng đi. C m nóng r i n c m m nh đi c ch lên ăn ngon m t cách không ng . Có l m t ph n cũng do c ngày hôm qua chúng tôi ch ăn ít bánh trái c a bác B y cho trong lúc tàu ch t đi o vào đ t li n, nên đói b ng quá ăn c m th y ngon chẳng ?

Bu i chi u n ng tr nên gay g t h n, nh ng trên óc chu ng đã đ c ph m t l p lá d a n c nên cũng đ kh , tôi t h i chúng tôi s ra sao n u tr i đ m a xu ng. ? M t s tù bày ra ch i c t ng ho c cùng nhau đánh bài t n lên ăn thu c lá, tôi n m nói lấp đáp v i con tôi m t h i r i m t quá ng đ c m t gi c. T nh d y không bi t làm gì, tôi đ ngh k truy n ch ng cho anh em trong tù nghe. M i ng i nhi t li t ng h . Tôi b t đ u k b Thiên Long Bát B cho h nghe, c nh đầu thì k t i đó, v y mà h khoái quá ng i nghe say s a, r i bày bánh trái, thu c lá ra m i tôi lia chia . Tôi k mãi cho đ n khi công an m c a đ hai ng i ra khiêng c m cho bu i chi u thì t m ng ng, ăn u ng xong ch a k p gì h t là m i ng i đã nhao nhao yêu c u tôi k ti p Thiên Long Bát B ... Th y ai n y vui v , tôi cũng nhi t tình k cho đ n khuya ... nh b truy n này mà chúng tôi ít nhi u cũng t m quên đi đ c thân ph n tù đày c a mình.

Chúng tôi ó đó đúng 6 ngày, b Thiên Long Bát B tôi đang k d dang ch a xong thì tàu đ n di chuy n chúng tôi đi n i khác. Lúc này m i ng i trong chu ng ai n y đ u m n cha con chúng tôi l m. L i m t l n chia tay th t c m đ ng n a x y ra trên b c đ ng chông gai c a cha con tôi. T i nghi p ông Thi c ôm con trai tôi vào lòng vu t tóc nó hoai, ông không nói nh ng tôi bi t ông xúc đ ng l m.

Tr i tù m i c a chúng tôi là tr i C u Ván R ch S i. Đây là m t tr i tù chuyên nh t ng i v t biên r t n i ti ng. Nh ng ai R ch Giá ho c đi v t biên b b t v ùng R ch Giá thì đ u bi t n i này. Tr i tù đ c ngăn làm hai : m t bên nam, m t bên n , g m nhi u dây l ng tr i đa s làm b ng cây tràm và l p b ng lá d a n c. Do phong trào v t biên lúc b y gi bành tr ng m t cách không ng , cho nên ng i b b t vào đây g n nh ngày nào cũng có. S ng i trong tr i do th đ ng m t cách kh ng khi p. Khi chúng tôi vào đ n đây, con s đã trên m t ngàn ng i r i. Nh ng l ng tr i phía bên ngoài đ u đ y c ng i.

Chúng tôi đ c đ a vào tu t phía trong sát v i m t vách t ng th t cao, trên đó có v m t chi c tàu đánh cá ki u Thái Lan th t l n, ch này là n i tr c đây có lúc đ c phân chia riêng bi t dùng đ nh t các ng ph Thái Lan đi l c vào h i ph n Vi t Nam, trên t ng vi t ch ng ch t đ y nh ng ch Thái Lan ... Sau này tôi nghe k l i, h b nh t ó cũng h n c năm m i đ c trao tr v cho chính ph Thái Lan.

Đến sau láng trại chúng tôi là dãy nhà xí. Ruồi nhặng nhều vô số, vón đờ vón sinh thì khỉ nói cũng có thể đoán là tởm hôi vô cùng. Mỗi ngày có mấy người đi gánh tro đi đổ nhà máy đổ lên đó mang vón đờ lên trên nhặng hủ tiêu tiêu, nhặng cũng chng nhm nhò gì, ruồi nhặng và mùi hôi thối vón thối kinh khiếp, không thể nói.

Khi chúng tôi đến, thì đang có dịch kiết lỵ hoành hành. Trong trại có một trăm xá do một bác sĩ cũng bỏ bịt vón tởm hôi tởm biên chăm sóc hoặc phát thuốc cho người bệnh, nhặng thuốc men thì cũng chng có gì. Các người tù ai có thăm nuôi hoặc có tiền thì gọi mua thuốc bên ngoài, ai không có thì chng có nước chng u trn. Trn khi chúng tôi đến mấy ngày, đã có hai người chết vì bệnh kiết lỵ rồi, chúng tôi nghe kể mà không khi lo lắng trong lòng.

Quả nhiên đi u lo số của tôi đã trở thành số thối, qua ngày thối ba con trai tôi bỏ kiết lỵ. Nó đi tiêu chng ra tí phân lỵ có pha lỵ máu ... và đi rớt nhều u lỵ trong ngày, chng qua một ngày đi tiêu nhng thng mà con tôi trông ốm nhom, người xanh xao thng rõ. Tôi có mang theo mấy viên thuốc sinh trng khi vón tởm biên cũng không làm gì được. Ban đêm tôi thng cng đêm trông chng nó, lòng lo lắng vô cùng và cng u nguy n liên tục. Bng đến có một người láng trại kể bên, biết chuyện con trai tôi bỏ bệnh, đến hỏi han và bày cách cho con tôi uống thuốc gà sống sống trng được kiết lỵ. Anh ta nói cng đp một lỵ nhng trên thuốc gà và cng thng nút cho hết qu thuốc, nếu cng m thng khó uống kiết lỵ đó, thì bỏ vào tí muối sống uống hng, anh ta nói đây là cách M anh ta đã đy.

Thng là sáng hôm sau tôi gọi mua ngay một con gà. Trại này, buổi sáng dân chúng được phép mang thuốc ăn rau củ, cá thng ... bày ra sát ngay phía ngoài hàng rào, nhng một cái chng chng m hng nhng đng bán cho người tù bên trong, chng trại tù đâu đng lỵ ng thng cung cấp cho tù nhân. Đa số nhng người tù vón tởm biên sau một thng gian người báo tin vng, đng có thân nhân đến thăm. Ai không có thân nhân thì nhng người đi cùng ghé giúp qua lỵ cũng xong. Đúng y nhng người đó đã nói, con trai tôi sau khi nuốt sống 6,7 qu thuốc gà, bệnh kiết lỵ tởm nhiên khng hng. Thng không gì tởm hng đng cng vui mừng của tôi lúc đó !!!

Hai hôm sau, chúng tôi lỵ có tin vui lỵ đng a tởm : Sau khi tởm đng Sng Rái mua thuốc đng cng một người dân lỵ lỵ đng a vng đng lỵ, ba người trong đám thng chng vón tởm biên đã dò hỏi, biết đng cng chúng tôi đang trại Cng Ván, Rch Sng và đang tìm cách chng chng cho chúng tôi. Tin thng nhng vào bng chúng tôi cng an tâm, hng đang lo cho cng ghé ra và nhng là cng khai nhng đã đng dò tởm trng thì mng chng sng đng dàng hng cho vng cng lỵ bên ngoài. Nhng đng tin đó, chúng tôi mng nhng bng đng cng vàng. Qua bng sau đã thng lại rai có gia đình của nhng người tởm tởm kinh 5 đi cùng ghé chúng tôi đng thăm nuôi, trong đó có anh chàng B cũng đng cng vng đi thăm.

Khi biết được có một người trong nhóm tôi chèn vết biên tên là ông Ba P đến thăm và ông ta cũng đang còn kết vợ chúng tôi trong tù, (ông Ba P này là người ở Sài Gòn, chịu trách nhiệm giao dịch với nhóm khách vết biên trên thành phố, ông ta cũng là một trong 3 người trốn chung với Anh T từ đảo Sơn Rái về đất liền trốn đây và biết gia đình tôi ở Sài Gòn rõ rồi), thì tôi xin với ban quản lý trại giam con trai của tôi cho ông ta đến với Sài Gòn dùm tôi. (Trời này con nít nó đi học thân nhân tôi bỏ nó thì thôi thôi ngay). Ông ta ký trên một mảnh giấy bìa giấy in sẵn, cam đoan là sẽ đến nó về nhà cho gia đình tôi đang hoang. Ban quản lý con tôi không chịu, nó khóc lóc quá, tôi phải đi dành mãi, ông Ba P cũng an ủi nó ... cuối cùng thì nó chịu. Giờ được con tôi về nhà trốn, tôi thấy an lòng lắm, nó ở đây ngày nào, tôi thấy lo lắng ngày này. Còn thân tôi thì dù sao chịu được ngay khi cần cũng chịu rồi, nên tôi không lo cho bản thân mình, mà cho số phận tôi đi đâu thì thôi.

Trong thời gian ở tù này tôi có quen với nhiều tay chèn vết biên, những người chuyên môn lo việc taxi từ cá bé đến cá lớn ... cho nên biết được nhiều mảnh khoe tay chèn vết biên, chẳng nào mua bán hàng bàn, hàng đồ ... những tên tuồng và cách thức liên lạc với họ để tìm mua « đồ nghề » ở Sài Gònđiều này giúp cho những chuyện vết biên sau này của tôi rất nhiều. Cũng trong thời gian này tôi có làm quen và kết nghĩa anh em với một thanh niên trẻ tên Nguyễn Thành Lộc ở khu Dân Sinh, Quận Nhứt, Sài Gòn đi vết biên bắt đầu vào trốn tôi cả tháng.

Đã em nuôi này như họ tên tôi gần 10 tuổi, cũng thoát trốn được biết, Lộc đang làm giáo viên dạy cấp 1 ở Sài Gòn. Còn ta còn trốn những rãnh về kinh tế, ở khu Dân Sinh gia đình của ta có một số bán quần áo cũ và dân buôn bán quanh đó đa số là dân bóm trốn « bán trốn không mất thiên lôi », vậy mà đến đến đến của ta thuyết phục gì gì làm sao không biết, tôi tu tâm dưỡng tính rồi hết và đã số phận kinh theo của. Ngay trong gia đình của Lộc, mấy người anh của của cũng theo hàng đến đến lắm, vậy mà trốn nó phải của ta và cũng tôi nghe theo lời khuyên bỏ, tôi của mấy anh chị em trong nhà để trốn kinh mấy ngày, người thì trốn kinh Pháp Hoa, kẻ thì trốn kinh Kim Cang ...

Riêng Mẹ của Lộc già rồi, tôi không biết được chuyện vậy mà của thuyết phục và khuyên khích bà cũng trốn kinh theo của ta luôn. Của giúp cho Mẹ của trốn kinh bằng cách để trốn một câu nói, Mẹ của của tôi đi theo, cứ tiếp tục như vậy mãi tôi trốn khi đi ngủ, hai mẹ con được, trốn một phần trong kinh Pháp Hoa ... Hết cuộc trốn kinh rồi đi trốn ... Khi tôi quen với Lộc, chính của là người thuyết giảng cho tôi nghe về kinh Pháp Hoa và khuyên khích tôi sau này về thì phải trốn kinh Pháp Hoa. Chẳng một thời gian ngắn quen biết thôi, những hai anh em chúng tôi thân thiết và hiểu biết lẫn nhau như đã quen từ rất lâu rồi vậy. Thành thật mà nói chính của em kết nghĩa này đã thay đổi quan niệm sống của tôi rất nhiều và điều đó còn ảnh hưởng mãi cho tôi ngày nay.

Chúng tôi kết tởi Cỏu Ván, Rỏch Sỏi đúng 1 tháng 10 ngày thì tởt cỏ mỏi ngỏỏi cùng chuyỏn vỏt biên đỏc thỏ vỏ hỏt. Công nhỏn đỏm tỏ chỏc chỏy chỏt lo lỏt bên ngoài hay thiỏt ! Chúng tôi đỏc thỏ ra thì trỏi đỏ trỏa rỏi, không còn chuyỏn xe đò nào vỏ Sài Gòn hỏt. Tôi theo anh chàng B vỏ lỏi kinh 5 tá túc đỏ mỏt đêm, qua hôm sau mỏi đón xe vỏ Sài Gòn. Gỏp lỏi vỏ con và ngỏỏi thân sau chuyỏn đi này quỏ thỏt cỏ nhỏ mỏt giỏc mỏ.

Đỏ là chuyỏn vỏt biên thỏ nhỏt cỏa cha con tôi và cũng là chuyỏn đi đỏ đỏ lỏi trong ký cỏc tôi nhiỏu kỏ niỏm đỏng nhỏ mà tôi nghĩ suỏt cuỏc đỏ không bao giỏ mình có thỏ quên đỏc.
(Phỏ Đỏ Trỏn 2005/07)

Chuyỏn Vết Biên Thỏ Hai

Vĩnh Khanh, Phỏ Đỏ Trỏn, C/N 2011/08

Sau chuyỏn vỏt biên đỏy gian truân đỏ, tôi nghĩ là sỏ không còn đỏp nào đi đỏc nỏa, nhỏng chỏ khoỏng 2 tháng sau cỏ hỏi lỏi đỏn thỏ thỏch tôi. Lỏn này Anh T lên Sài Gòn trỏc tiỏp tìm gỏp tôi. Anh ta cho hay lỏn thỏt bỏi vỏa rỏi khiỏn anh te tua hỏt, mỏy chuyỏn thành công trỏc đỏy gom lỏi, bỏ cú thỏt bỏi làm tiêu sỏch. Nhỏng chuyỏn tỏ chỏc vỏt biên trỏc đỏy, anh luôn luôn là ngỏỏi chỏ chỏt, quyỏt đỏnh mỏi viỏc, nhỏng ngỏỏi khác chỏ phỏ vỏi anh thỏi, nhỏng hiỏn nay anh không làm đỏc nhỏ trỏc nỏa, vì không còn khỏ năng mua nỏi con « cá lỏn » và nhỏng chi phí đỏng trỏc cho viỏc lo bỏn bỏi, giỏ đỏy anh chỏ phỏ trách mỏt phỏn tỏ chỏc cho ngỏỏi khác thỏi.

Trong tỏ chỏc mỏi này, anh chỏu trách nhiỏm mỏt sỏ khách trên thành phỏ và lo viỏc mua máy móc cùng hỏi bàn, hỏi đỏ ... Chuyỏn ghe cỏ, bỏi bỏn có nhóm khác lo. Anh hỏi tôi có muỏn đi nỏa không ? Tôi thú thỏt vỏi anh, sau chuyỏn đi vỏa rỏi tôi và gia đờnh vỏn còn bàng hoàng quá, nên chỏa quyỏt đỏnh đỏc. Anh nói sỏ dành chỏ cho hai cha con tôi nhỏ lỏn trỏc nỏu nhỏ muỏn đi, không tỏn kém gì cỏ cỏ suy nghĩ và cho anh biỏt trỏc khi anh trỏ vỏ lỏi miỏn Tây, đỏng thỏi anh hỏi tôi có biỏt chỏ nào bán hỏi bàn, hỏi đỏ không, lỏn này anh lên thành phỏ nghe tin mỏy tay bán đỏ nghỏ anh biỏt trỏc đỏy bỏ bỏt hỏt rỏi, anh nhỏ tôi liên lỏc mua đùm mỏt cái hỏi bàn, hỏi đỏ, tiỏn bỏc anh sỏ lo.

Sau chuyỏn đi vỏa rỏi, tôi thỏy tin tỏỏng vào tỏ chỏc và viỏc làm cỏa nhóm Anh T Riêng cá nhân cỏa anh, tôi thỏy mỏn anh thỏt sỏ vì anh không phỏi là ngỏỏi tỏ chỏc vỏt biên chỏ biỏt lỏy tiỏn cỏa khách rỏi nỏu lỏ xỏy ra chuyỏn gì thì phỏi mỏc đỏ khách bỏ thiỏt thỏi ... Sau lỏi đỏ nghỏ đỏ, tôi nói vỏi anh là tôi sỏ bàn vỏi gia đờnh rỏi quyỏt đỏnh sau, ngay cỏ nỏu tôi không đi, tôi cũng sỏ chỏ cho anh chỏ mua « đỏng hỏ, giỏy, thỏc kỏ » (danh tỏ « nguỏ hoá » ám chỏ hỏi bàn, hỏi đỏ và thỏc đỏ toỏ đỏ ... cỏa dân vỏt biên hay đùng). Trong lỏn bỏ bỏt giam tỏi Cỏu Ván, Rỏch Sỏi, tôi có làm quen đỏc mỏy tay tỏ chỏc vỏt biên cũng bỏ bỏt vào đỏy, hỏ có kỏ

Hỏi Ký Vết Biên : Chuyện Vết Biên

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 07 Tháng 8 Năm 2011 23:21

tôi biết mặt số kinh nghiệm mặt chợ và mặt địa đi mua bán đồ nghề do đó tôi biết được cách mua và chuyên môn mua bán nghề trên, kỹ thuật bán hàng và cách liên lạc với đám này.

Lúc đó khoảng giữa tháng 01/1981, gần Tết ta rồi. Mọi người vẫn còn lo đón Tết, tôi vẫn đi làm đồ nghề của Anh T, và tôi buồn lắm nghề cũng khuyên khích cho tôi và con trai tôi đi nhà. Lý do đến gần là gia đình không có tiền mà có công việc đi nhà vậy thì không nên bỏ qua, nghề làm gì thì cũng phải qua Tết được ít nhất cùng ăn Tết với gia đình. Thế là sau đó tôi cho Anh T quyên tiền đi của cha con tôi.

Tôi nhớ lại những ngày kể của mặt tay viết biên bản nhà ở Củu Ván, Rạch Sỏi trên đây, đến Anh T đi ra được gần Phạm Ngũ Lão đi đi về về đi trên xe buýt Thành Phố, tìm mặt hàng bán sách cũ ven đường. Chúng tôi đi qua đi lại nhiều lần rồi đến gần giờ về là sách cũ đã mua, sau khi không thấy ai tôi mới hỏi anh chàng đến bán :

- Có bán báo cũ ở miền Tây không anh ?

Anh ta nhìn qua tôi rồi trả lời :

- Sách báo tôi chỉ có bao nhiêu đó thôi, nếu anh mua mà không thấy có cuốn nào vừa ý, thì cho tôi biết để tôi tìm chỗ khác rồi ra đây sau ?? Anh cần sách nào ?

- Mua này gì mà không thấy gì hết. Vậy mà anh Ba Nghĩa nói ở đây có, mới đi tìm thôi.

Hôm ta đến mặt nhìn quanh thấy rồi hỏi tôi :

- Sách nào tôi cũng có hết, nghề phải đến chỗ rồi tôi mới đi đây cho.

- Chuyện đến chỗ chỗ không thành vấn đề, nghề làm sao anh báo để mua sách còn nguyên không rách ?

- Cái đó anh khỏi lo, anh về hỏi anh Ba Nghĩa xem tôi làm ăn ra sao rồi trả ra đến chỗ chỗ cũng không sao ?? Nếu hàng tôi giao mà không vừa ý, anh có thể trả lại.

Như vậy là đã thông qua nghề ám hiểu « nhàn nhàn ». Chỗ đến gần về thôi, nghề nếu không nói đúng mặt ám hiểu đến biết thì số không bao giờ tiền thì thêm được của. Sau khi kéo giá chỗ, hàng đến giá 3 chỗ rồi cho mặt hỏi bàn PCF, mặt hỏi để cho vùng biển Thái Lan, Mã Lai và mặt thấy đo to được. Anh T đến chỗ chỗ cho hàng 5 phân vàng. Hôm ta đến chúng tôi đến gần chợ ngay nơi đó, hãy đi đâu vòng vòng rồi 1 tiếng đến gần giờ sau hàng gặp chúng tôi trên xe máy của Viên Đông trên đường Pasteur để giao hàng. Cuộc mua bán tiền triệu tiền tỷ được, hàng

hoá khá t t đ đ c đ ng trong m t túi v i xách tay. Sau khi anh T l y m t th i nam châm nh th nhi u l n, cây kim c a h i bàn ch đúng v h ng B c, 3 ch vàng còn l i đ đ c giao sòng ph ng sau đó và chúng tôi chia tay nhau.

Ngay sau khi ăn T t xong, 5 gi sáng ngày m ng 6 T t cha con tôi ra đi m h n Xa C ng Mi n Tây g p ng i d n đ đ ng. L n này ngoài cha con tôi, ng i d n đ đ ng còn h ng d n thêm m t ng i đàn bà tr kho ng 26, 27 tu i và đ a con trai kho ng 4, 5 tu i, khách t Biên Hoà. Ch này tên K có ch ng đã đi v t biên thành công h n 2 năm tr c và đang đ nh c t i Úc, nay ch và con trai đi v i hy v ng đ đ c đoàn t cùng ch ng. Vì đã có ch ý x p x p t tr c đ tránh s dò xét, nghi ng ... ng i d n đ đ ng d n chúng tôi gi làm v ch ng d n 2 con v quê. Vé mua cho chúng tôi cũng đ đ c mua ng i chung ch , còn anh ta thì ng i riêng phía tr c.

Xe đồ còn cách R ch Giá kho ng 6, 7 cây s thì chúng tôi xu ng ngay m t đi m gi a đ ng tr ng. Lúc này tr i đã chi u l m r i. Đ n đ đ ng v ng teo. Chúng tôi hai ng i l n và 2 đ a con nít trông y nh m t c p v ch ng và 2 con nh l o đ o theo ng i d n đ đ ng phía tr c. Đi ng c thêm m t đ n khá xa thì th y lác đác bên tay ph i đã có bóng dáng khu nhà dân chúng xu t hi n. Chúng tôi đ đ c h ng d n t p vào m t cái quán nh xú c t s sài ven đ đ ng, l i quán gi ng nh m t cái chòi n i mà ng i ta th ng treo nh ng chùm bánh trái, nem ... bán đ c đ đ ng cho xe đồ ... Phía sau quán có m t ngã ăn thông ra m t b đ t ch y dài tu t qua m t căn nhà g nh khác, chúng tôi men theo phía sau quán đi qua căn nhà nh này.

Té ra đây là m t quán h t tóc. Phía tr c có m t cái gh đ ng i h t tóc đ i di n v i m t t m g ng soi m t khá l n nh ng b b m t m t m nh phía góc ph i. Sát vách bên tay ph i là m y cái gh đ u nh và m t b c t ng bên trên, ch c là đ cho khách ng i ch . Lúc này bên trong ch có m t mình ông ch kiêm th h t tóc có v ch đ i chúng tôi lâu l m r i, th y chúng tôi b c vào ông v i vàng ra đ u ch đi ra phía sau n i có m t t m v i màn ngăn đôi che kín mít bên trong. Anh chàng d n đ đ ng v n t t k cho ông th h t tóc nghe v chuy n đi t sáng đ n gi , sau đó gi i thi u và bàn giao chúng tôi cho ông ta r i anh ta b đi. Qua cách x ng hô c a ng i d n đ đ ng, chúng tôi cũng b t ch c gi i ông th h t tóc là chú Hai, ông này s là ng i d n chúng tôi vào m t n i khác m ch khuya ra « cá l n ».

Lúc đó đã ch ng v ng t i nh ng vì an toàn chú Hai không mu n đ t đèn. Chú nói v i chúng tôi ráng ch thêm chút n a cho th t t i r i s đi. Trong khi ch đ i, chú l y bánh tét và n c trà ra cho chúng tôi ăn u ng cho đ đ i. Tr i s p t i th t mau, chúng tôi ch còn th y l m m i v t trong nhà nh ánh sáng c a các tinh tú h t vào qua cánh c a phía sau.

Chú Hai cho biết chuyện đêm nay ngay sát bên hông một con sông lớn cách biên không xa, khuya nay sẽ lên « cá lớn » ngay trên sông này và tất đây sẽ đi luôn. Chúng tôi nghe nói sao thì hay vậy thôi chứ có biết gì đâu. Riêng chú K thì hồi hộp và lo sợ lắm, chú Hai và tôi cố phớt lờ trấn an chuyện thoải mái. Khoảng 1930 giờ tối, chú Hai dẫn chúng tôi đi theo con đường đất nhỏ ngoằn ngoèo băng qua 3, 4 cánh đường và mấy cây cầu nhỏ, tôi công con trai tôi còn chú Hai công giúp con trai của chú K cũng thoải mái bắt đầu.

Tôi cũng như những người khác cùng tôi quá đàn ông, cũng mang máng cũng những người nào là quách, những người cũng không chắc chắn. Hai đứa bé thật là ngoan, chúng tôi im lặng chờ cho tôi và chú Hai công mà không hề rên rỉ, khóc lóc gì cả. Chúng tôi đi một lúc thật lâu trên những đường đất nhỏ thì cuối cùng cũng lên một con đường vắng vẻ như đi tiếp, xa xa đã thấy ánh đèn và tiếng chó sủa, chú Hai cho biết sắp đến rồi. Quên nhiên không bao lâu, chúng tôi đi ngang qua một khu dân cư, hai bên đường là hai dãy nhà thật sâu vào phía trong cách đường khoảng một hai chục mét, nghe tiếng chó sủa mà không hề hồi hộp, lo lắng ... mặc dù hình như không có ai chú ý tới chúng tôi cả. Chú Hai dẫn chúng tôi đi qua khu nhà này khá xa sau đó tiếp vào phía trái, băng vào một vườn cây ăn trái rộng lớn và len lỏi đi ngược lại dãy nhà hồi này. Té ra chuyện « lớn » chúng tôi là một trong những ngôi nhà trong khu hồi này, những vì sẽ bắt phát giác nên chú không dám đi vào tiếp phía trước mà dẫn chúng tôi đi vòng qua các vườn cây ăn trái rồi lòn qua ngõ sau cho an toàn.

Chúng tôi cũng những người dẫn vào cửa sau một căn nhà gỗ sát với vườn cây ăn trái. Một người đàn bà trước đó 50 tuổi chỉ sờn tóc hồi nào trong nhà, hé với cánh cửa cho chúng tôi nép mình bước vào, sau đó còn thẩn thẩn lại và với những đèn đuốc trên tay, bà ta dẫn chúng tôi leo cầu thang đi lên một tầng gác gỗ. Trên căn gác lúc bấy giờ đã đầy các người ngồi trên sàn rồi. Đây là một căn gác bề ngang khoảng hơn 3 mét, dài khoảng 7, 8 mét gì đó ... Tất cả đều vắt trên gác đã được thu vén, xếp gọn vào một góc để chừa chỗ cho người ngồi. Một người đàn ông ngồi trên cái ghế sát vách, tỏa ánh sáng vàng với, yếu ớt lên những khuôn mặt lo âu, sợ hãi của tất cả những người đang có mặt. Không khí im lặng một cách ngột ngạt, ai nấy đều có vẻ căng thẳng lắm. Hồi thấy chúng tôi bước lên thì chỉ im lặng ngược nhìn. Người đàn bà dẫn đường lấy tay ra dúi cho họ nhích vào những chỗ cho chúng tôi, bà ta vừa cười vừa nói khe khẽ những gì cần phải nói :

- Gắng chịu khó chờ chút nghen. Có nói chuyện thì gắng đừng có lớn tiếng. Nhứt là mấy cháu nhỏ, gắng đừng để mấy cháu khóc ... Hông sao đâu, mấy tiếng đừng hòng nã là êm thôi. Ai cần gì thì cho tui biết, đừng tui đem lên, còn hông cần gì thì chịu khó nghen ... chút nữa tui đem nước lên liền.

- Tôi thì hút thuốc cũng không ? Một thanh niên rồi rờ hồi.

Hội Ký Vết Biên : Chuyện Vết Biên

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 07 Tháng 8 Năm 2011 23:21

- Hút thuốc thì hông sao, mà y cháu cò dzì c hút thuốc dzàn - Bà ta cò i - Mi n đ ng gây ti ng đ ng ho c nói chuyện n n ti ng là đ c g i. Gáng mà y ti ng đ ng h n a là êm. đ đây cách đ ng dz i mà y căn nhà kia khá xa nh ng c n th n m t chút cho ch c ăn.

Bà ta còn đ n đi đ n l i 2 l n n a, nh ng ti ng v i âm ch R đ c bà này nói ra nghe thành âm ch G và âm V thành âm D (dz) nghe th t đ c bi t.

Nói xong bà ta đi xu ng đ i nhà. Th t ra n u bà không đ n thì v i tình hình này, m i ng i cũng t đ ng không ai dám nói chuyện n n ào ho c gây ti ng đ ng nhi u. Lúc này tôi m i đ ý quan sát k nh ng ng i đ n tr c, t ng c ng 17 ng i đa s là thanh thi u niên l a tu i nghĩa v , có hai ng i trông gi ng nh m t c p v ch ng cùng v i m t bé gái kho ng 6, 7 tu i đang ng i trong m t góc.

Tôi đ n nh vào tai con trai tôi b o nó đ ng s , r i ng i xu ng ôm nó vào lòng, th ng bé s l m không dám hó hé đ u gì ch riu riu nép vào tôi. Đ a con trai c a ch K cũng ngoan l m, nó ng i sát vào m nó im thin thít. Riêng ch K thì v h i h p, căng th ng l ra m t, ch đ a tr tôi cái s c tay nh ch đã c m dùm trong khi tôi công con tôi, qua ánh đèn tôi th y bàn tay ch run r y không ng ng.

T đ i nhà chúng tôi nghe ti ng ng i đàn bà h i nãy nói chuyện r r m v i chú Hai, hình nh bà l c đ c đ n c m cho chú ăn. M t lúc sau, bà ta tr lên gác h i chúng tôi :

- Có ai đói b ng mu n ăn c m hông ? Tui có chu n b s n m t n i c m thi t b dz i cá kho ngon l m. Ai ăn thì cho tui bi t đ tui đem lên. Đ ng ng i ghì h t, nh t là m y cháu nh ...

Chúng tôi không ai mu n ăn gì c , v l i cũng ch ng ai th y đói, ch xin bà ta m t ít n c. Bà ta vui v nói :

- Đ c g i, đ c g i. Tui đem n c lên li n.

M t m n c trà đã ngu i th t l n và m y cái ly đ c mang lên ngay sau đó, xong xuôi bà ta l i tr xu ng đ i nhà v i chú Hai, ti ng r r m chuyện trò gi a hai ng i l i vang lên. M t lúc sau chú Hai đi lên gác chuyện cho chúng tôi m t h p nhang ch ng mu i, l i nhang khoanh vòng tròn. Chúng tôi chia ra đ t và đ t vào nh ng góc nhà, nh th cũng đ b mu i t n công.

Ngồi thanh niên ngồi cạnh mình tôi đi u thu c, tôi cảm ơn tôi ch và chúng tôi bắt đầu thì thảo luận chuyện liên nhau. Qua cuộc trò chuyện tôi được biết có mấy người đi hôm qua đi đâu khác và cũng mấy di chuyển tôi đi đây lúc chng vng tti. Một số khác đi trong ngày và cũng v a đến đây khi trở về s p tti tr c chúng tôi không lâu ... Đa số khách đến t Sài Gòn và các thành phố lân cận như Thủ Đức, Biên Hòa ... Hình như còn một vài nhóm n a n m m n khác, theo như tin tức của hàng ngày người đi đến để ng cho biết thì khuya nay chúng tôi tng nhóm số để c đ a ra « cá l n » trên sông Cái và t đây số tr c ch ra biển luôn. Có thanh niên nói chuyện với tôi tr c 20 tu i tên Ng đi cùng với 2 người em và cũng là khách t Sài Gòn của Anh T, 3 anh em của đi chi u hôm qua và n m ch trong một gia đình cách n i đây khá xa, Ng cũng không biết đó là đâu, ch biết chung quanh là đng ru ng vng v l m, 3 anh em n m đó suốt đêm qua và c ngày hôm nay đến chng vng tti m i để c đ a v đây.

Ch K lúc này đã bình tĩnh trở lại, chng người quyết cho con ng bng cái nón với của ch . Con trai tôi thì còn th c nhng n m im thin thít trong lòng nghe chúng tôi nói chuyện. Lúc này cũng khoảng 10 giờ đêm rồi, nghe phía d i nhà có tiếng người đàn bà m c a sau đ a chú Hai đi ra rồi bà đóng cửa vào nhà lại. Tôi ghé mắt qua k ván trên gác g nhìn ra phía ngoài để ng, nhng không thấy gì cả. Xa xa phía sau nghe có tiếng chó s a vng l i, hình như chú Hai đi băng qua mấy v n cây ăn trái ở phía sau ... rồi t t c im l ng trở lại.

Tôi nói với ch K đ a l ng vào vách cửa nh m m t ngh người m t chút, chng người ch hoài nh v y m t mà căng thẳng l m. Riêng tôi cũng nhích sát vào tìm th t a vào vách cho đ m i, b o con tôi c ng m t chút. Thng bé hình như cũng th m với cái lo l ng của m i người nên c th c trao tráo, không ng để c.

Khi vào tình trạng ch đ i nh th này, th i gian có v nh đng yên m t ch , có mấy người c ch c ch c l i gi tay lên xem đng h , không nói ra nhng ch c r ng ai n y đ u s t ru t l m. Tôi ng i ôm con trong lòng, nh m m t l i c g ng không nghĩ người gì h t. Chúng tôi ng i nh th không biết đến bao lâu, bng gi t mình vì nghe xa xa có tiếng chó s a tng c n. Một lúc sau nghe tiếng của sau m , rồi có tiếng chú Hai thì th m nói chuyện gì đó với người đàn bà. Tiếng chó s a v n liên tục ở phía xa ...

Khoảng mấy phút sau chú Hai bước lên gác, m i người h i h p người nhìn chú ch đ i. Chú Hai có vẻ h i m t bình tĩnh, gi ng nói nghe không để c t nhiên nh tr c :

- Tui m i dz a để c tin m t ch m g n đây b b r i, tui cũng của biết chính xác ch đó hi n nay nh th nào !!! Ch biết ch của mình v n an toàn và k ho ch không có gì thay đ i. Đã có người liên lạc với mấy tay ch ch t và s cho chúng ta biết tin tức sau. Tr c m t đ phòng ng a, mình không th ở đây để c n a, tôi s h ng đ n bà con tti m t ch khác an toàn. Bà con đng hoãng h t, tti tui đã có đ trù nhng tình huống x u nh dz y, cho nên bà

con c  bình tĩnh. Ch  m i cũng n m ngay n i mình « đánh » khuya nay, ch   m r i là t  ch  này lên « cá l n » luôn. C n nh t là khi di chuy n ph i gi  im lặng t i  a, m y bà con nào có con nít thì c ng nó trên dzai, ráng gi  đ ng đ  nó la khóc.

Nghe nói nh  v y, m i người trên gác h t ho ng, nhao nhao lên h i t i tập ... Chú Hai xua tay lia l a :

- T  t  đ ng làm  n ào nh  dzậy !!! N u m i ng  i  n ào lúc này thì chỉ có nước ch t h t. Phải bình tĩnh dz  dz  im lặng. Tui nói thi t là tui cũng không bi t gì nhiều, tin t c ch t tui nh n được là m t đ i m m b  l , nhưng cũng không bi t chi tiết ra sao, tui được ch  th  đ n bà con đ n ch  an toàn núp ch  ng  i đ a tin t i. K  ho ch "đánh" đ m nay dz n không có gì thay đổi ... Đ  có người khác đi liên l c dz i m y tay ch  ch t đ  dò xét tình hình, người đó s  liên lạc cho tui bi t tin t c sau, cho nên bà con c  bình tĩnh. M i ng  i chu n bị r i y n l ng đi t ng ng  i xu ng. T i tui ch    đ  i.

Nói xong chú quay trở xuống đ  i nhà. M i người trên gác nh n nháo h n lên, ch  K m t m y tái mét, c  n u áo t i l p b p nói :

- B y gi  mình phải làm sao đây ?? Tr i  i ! Ch c m  con em ch t quá.

Trong lòng t i cũng r i beng lên, nhưng cũng ráng an  i ch  :

- Không sao đâu, ch  phải gi  bình tĩnh, ráng coi ch ng con ch  đ ng đ  nó khóc, b y gi  thì t i cũng đâu bi t phải làm sao, t i đâu hay t i đó thôi.

- T i s  quá, nếu có gì anh giúp d m m  con em v i nghe.   đây toàn là người là, có gì không bi t nh  ai ...

T i cũng lo  u vô cùng, ch a bi t s  th  ra sao và mình phải  ng bi n nh  th  nào, nh ng nghe ch  K nói vậy cũng thấy t i nghi p, t i c  tr n an ch  :

- Không sao đâu chỉ, có gì thì ch  có đi sát bên t i, giúp được gì thì t i giúp cho ...

Mi ng nói nh  v y nh ng trong b ng t i cũng không rõ mình có thể giúp được gì cho ch  trong hoàn cảnh này ?? T i cúi xuống nói nh  v i con t i :

- Con đ ng s  nghe. Ba c ng con đi, có gì thì lấy tay đ p đ p trên vai ba đ  ba ng ng l i, hoặc là nói nh  bên là tai Ba ch  đ ng có nói tiếng l n nghe.

Thằng con trai tôi sợ lắm nhưng không dám khóc hoặc nói gì cả, nó chỉ gật đầu lia lịa thôi.

Tôi hỏi chị K có thể công con của chị đi không? Chị cũng cúi xuống nhìn vợ con chị rồi nói rằng chị sợ công nó, chị không sao đâu, khi nào mệt quá thì sẽ dẫn nó đi bán.

Mọi người đi cùng tôi xuống cầu thang xuống chỗ căn nhà phía dưới. Tôi hỏi nhóm người đi xuống gần bên tôi có đeo đèn hay không. Đã hơn 1 giờ sáng rồi. Người đàn bà lúc này cũng mệt đi cái nét vui vẻ lúc tối. Qua ánh đèn vàng xuống gần chỗ bà thùy rồi, lo âu lắm. Bà ta hé cửa sau đi ra quan sát bên ngoài mệt rồi đi trở vào cho hay là không có đèn thì nhỡ gì hết, chúng tôi có thể đi ra. Chú Hai còn còn thẫn thẫn dò chúng tôi nhìn nhau:

- Tui sợ dẫn bà con đi bằng qua mấy dzôn cây ăn trái, mình sợ núp ở chỗ an toàn. Nếu nghe chó sủa, hoặc đèn thì nhỡ gì thì cứ nằm yên thôi chị đừng nhỡ nháo ...

Xong xuôi chú hé cửa sau, ra xuống nhìn quanh quần thể nhìn chốt cửa rồi ngoác tay ra đầu cho chúng tôi đi ra. Mấy chàng thanh niên đi ngay phía sau chú Hai xen kẽ là hai vợ chồng có đứa con gái nhỏ 6, 7 tuổi mà tôi cũng chưa có dịp nói chuyện mệt câu nào lúc còn trên gác, vì hàng người tuốt trong góc đi đi tôi khá xa. Tôi công con tôi, tay xách cái túi xách, chị K cũng công con trai của chị, chúng tôi nhìn nhau theo đoàn người. Tôi ngạc nhiên vì trời bên ngoài không tối lắm, người nhìn buổi trưa sao tôi trở về ra chúng tôi vừa qua hết ngày mừng 6 Tết và bắt đầu những phút đầu tiên của ngày mừng 7 bằng cách nằm lại trong mệt mỏi tôi cũng không rõ là đâu, sợ phần không biết rồi sợ ra sao?

Chúng tôi len lỏi qua các vườn cây ăn trái, người đi sau chị nhóm theo bóng người đi phía trước mà nằm lại đi. Không nghe có tiếng chó sủa nào xuống phía trước chỗ tôi, nhưng vợ chúng tôi cũng thấy an tâm phần nào, hình như chúng tôi đi ra khỏi khu dân cư nên không nghe đèn thì nhỡ gì hết. Chị K vợ mấy người cũng may tôi đi ngay sau chị nên đưa tay đỡ phần vợ chị không bị té.

Len lỏi đi theo vợ đi đến kho nông nhà thì phía trước đèn lại. Chúng tôi đã đến cuối một khu vườn vây ăn trái, giáp mé mệt con đường đất và tiếp theo đó là mệt con sông nằm, gió thổi thổi sông đến mát lắm. Chú Hai đi người đi thì thỏm hàng người mệt người đi thì mác núp vào mấy gò đất nằm rải rác quanh đó. Tôi và chị K tiến lên phía trên và cũng núp vào sau mệt gò đất gần mệt cây nằm. Chung quanh tối thui, chỉ nghe tiếng côn trùng kêu rả rã làm tăng thêm vẻ bí của không gian lúc bấy giờ. Tôi công quan sát những người không thấy chú Hai và những người kia

đang núp ở đâu cơ.

Tôi dắt con xuống mặt chợ buổi sáng rồi thì thăm hỏi thăm hỏi rồi thì nói chuyện là nó không biết gì cả và an ủi cho nó biết sự. Thì t là tôi nghĩ p cho thằng bé, lúc này nó mới nói nh vào tai tôi cho biết là nó mới đi tiêu quá. Tôi dẫn nó đi tr ch ra mặt chợ cho nó đi tiêu, lòng th th con vô hồn. Đúng là sự của con trai tôi lớn dần quá, vừa sinh ra rồi không bao lâu thì tôi bắt đầu đi tù cả tôi, tu tôi thì của nó thì u thì n đ th h t, dần khi tôi đ c th v cũng của mang đi cho nó mặt ngày hạnh phúc, sung sướng th t s ... Dần nó vết biên nh ng mong sự mang đi cho con mặt t ng lai sáng lớn hơn, nào ng ch mang đi cho nó toàn là vết v, c c kh đ th ... trong chuyện đi tr c hai cha con tôi còn suýt chết và bắt tù đầy nhà ch ... Càng nghĩ tôi càng thấy đau lòng và buồn vô cùng.

Đang nghĩ nghĩ lang mang và cảm khái cho sự phận của hai cha con thì tôi nghe có tiếng chân người đi tới. Ch K s quá lấy tay đập nh vào tay tôi ra hiệu cho biết. Tôi ra d u cho con tôi nghĩ yên rồi tr n người lên trên gò đ t ngắm nhìn về phía tr c, mặt người đang lom khom đi về phía chúng tôi núp. Té ra đó là chú Hai. Chú cho hay là người liên lạc của đ n cho biết kho ng 3 giờ sáng « cá lớn » sẽ tới và k ho ch sẽ tiến hành nh đ trù. Tôi hỏi chú về v ch m b b mà chú đã cho hay hỏi này ?? ... Chú cho biết mặt người đ n đ ng v i hai người khách bắt phát giác và bắt trên đ ng đi đ n đ m m, rồi đó bắt đ ng rồi ch a biết tình hình ra sao ? Nh ng t c k ho ch đã sẵn sàng h t, con « cá lớn » và đi m đánh v n an toàn cho nên mặt tay tôi ch c quy t đ nh ph i l i u « đánh » luôn, ch n u « xù » bây giờ thì v i sự ng i đông đ o t các n i bung ra, ngày mai sẽ r t nguy hiểm và đ b phát giác l m ... Chú cho biết còn kho ng mặt tiêu ng n a là « cá lớn » tới cho nên đi báo cho mặt người biết. Chú b o c n m im ngay ch , khi « cá lớn » tới chú sẽ đ n h ng đ n sau, nói xong chú lom khom đi tìm các người khác thông báo.

Tôi nghe tin t c nh v y thì lo m, tình hình nh v y là không n r i. Nếu « cá lớn » đ n mà b l ho c đang đánh mà b « thua non » thì chúng tôi th t không biết làm sao. Tôi l i không rành đ a th n i đây. Càng nghĩ càng t gi n mình sao ngu quá, đã không ch u dò hỏi tình hình đ a lý ở đây tr c đ ít nh t có mặt khái niệm làm sao ra đ c đ ng l chính, t đây đi v h ng nào đ ra b n xe, ch búa ... Nếu nh ch có mặt mình, dù x y ra chuyện gì tôi cũng có th bung ra ch y ho c xoay s đ dàng hơn, nh ng bây giờ ngoài con trai tôi, l i còn có mặt con của ch K mà tôi ch c ch n là sẽ bám theo tôi t ng b c ...

Tôi suy nghĩ lung tung cho t t c các tình huống x u có thể x y ra mà không biết cách nào ng bi n cho thích h p và dĩ nhiên là ph i an toàn ... Cũng may khi chú Hai nói chuyện thì th m trong l tai tôi lúc này, ch K ng i bên nh ng không biết rõ là chuyện gì. Tôi cũng không dám k cho ch nghe t t c tin t c tôi biết đ c, s ch r i lên cũng ch ng ích l i gì, ch cho ch biết là

chú Hai dấn mồi ngòi cá yên tâm, khoong 1 tiếng đong hơ nà, ghe lòn sọt và mồi ngòi sọt đi nhò đò trù ...

Chò K hình nhò sọt hải lòm, tôi còm nhòn đò c qua giòng nói run rồ y cọt a chò, tôi lòi phòi tròn an chò cọt yên tâm lo cho đò a con trai, cọt gòng đong đò cháu nó lên tiếng, hoò c khóc lóc còn ngoài ra đong lo lòn gì họt. Chò cọt luôn miòng :

- Đò đò, không sao đâu, thòng con em nó cũng ngoan và nghe lòi em lòm, nó không có khóc đâu.

Muòi tòn công chúng tôi liên tọt. Tôi và chò K ôm con mình trong lòng mà cọt phe phòi y nón quọt không ngòng tay. Sọt ng đem xuòng ọt còng thêm gió sông làm chúng tôi lòn nh run lên tòng cọt. Ngòi chò nhò vọt thọt lâu, vòn không đong tòn nh gì họt. Tôi sọt ruọt vô cùng, vì theo lòi chú Hai nói hòi nầy, « cá lòn » sọt tòi khoong 1 tiếng nà mà tòn nầy đòng giòng chò c chòn đã hòn 1 tiếng ròi ... Đang còn miên man suy nghĩ, bòng nghe có mọt tiếng súng nọt chát chúa ọt phía trọt c, trong không khí yên tòn căng thòng nhò vọt, tiếng súng nọt làm mồi ngòi giọt bòn cọt lên. Ròi có tiếng ghe máy chọt và tiếng chọt thọt, quát tháo còng tiếng chó sọt a vang đong phía trên sông. Chò K run rồ y níu lọt tay tôi :

- Chọt ròi anh ọt, sao lòi có tiếng súng vọt. Làm sao bây giòng.

Tôi cũng hoòng hòn, nhòai ngòi lên trên gò đọt nghe ngóng, thòng con trai tôi ôm còng lọt tôi mọt máu khóc. Lòi thêm mọt phát súng nọt a và tiếng quát tháo nòi lên, lòn này có vọt gòn vọt chúng tôi hòn. Không còn nghi ngòng gì nà, chò c chòn là bọt đò bọt ròi.

Tôi đò con tôi và an ọt cho nó nín khóc và bọt nó là khi tôi còng nó, nó phòi ôm chò c lọt tôi không đò c buông ra ... Nó sọt quá đò đò luôn miòng. Còn chò K cũng đòng họt hòn vía cọt run lọt bọt và níu lọt tay áo tôi còng ngòng, con chò cũng bọt đò u khóc. Tôi thiọt là rọt, nhòng cũng phòi ráng nói :

- Chò phòi bình tĩnh thì mọt đò c, đò cho con chò đòng đò nó khóc, tôi không bọt chò lòi đâu, chò buông tay ra đi. Tôi đi đâu chò cọt đi theo sát tôi là đò c ròi, còn nọt u chò lính quính hoài nhò vọt là chọt họt cọt đám bây giòng.

Chò buông tay ra, miòng lọt bọt giòng nhò muòn khóc :

- Đò đò, anh đòng phòn. Tòi em sọt quá, anh đi đâu thì cho em đi theo chò hai mọt con em không biọt làm sao bây giòng họt.

Lúc bấy giờ chung quanh các gò đất, nhặng ngầy khác cũng nhón nháo lồm, mọt vài ngầy đã bọ vò trổ núp và lom khom chực lúi ra phía sau. Tôi nói với chị K là không thấy núp ở đây đâu cả, chị c ch n m i chuy n đã b b r i, tôi nh c ch ng ch v đ a con trai c a ch và b o ch cõng nó đi theo sau tôi. Trong khu vực này nh đ y nh ng ng i b ch núp ch y ra, qua bóng t i m m t t c chúng tôi trông gi ng nh nh ng bóng ma d t d m t th gi i âm u nào đó ! !

Tôi ch n m t thanh niên l i h i có th y chú Hai đâu không ? Không ai th y chú đâu cả ! ! ! M i ng i nh n nháo có ý ch chú Hai đ n ch đ ng Chúng tôi ti n th i l ng nan không bi t đi v h ng nào, không m t ai trong chúng tôi bi t đây là đâu cả ! ! !

Phía trước không còn nghe tiếng la hét và tiếng súng nữa, nhặng ngầy chó s a v n râm rạng v ng l i không ng t. M i ng i bàn nh v i nhau và đa s đ ng ý là s ch thêm chút nữa, hy v ng chú Hai s tr v đ h ng d n đ ng ra, ho c n u không thì ít ra cũng ch tr i sáng m t chút r i đi, ch đi nh v y ch c ch c s b l c và nguy hi m quá. Sau đó h t n mác ra núp l i đâu đó ch chú Hai.

Riêng tôi, tôi th y cách đó không n, chuy n đã b r i mà c chùm nhum m t ch c đám nh v y thì đ b l quá. Tôi không th ch đ c n a, tôi nói nh v i ch K là tôi s đi tr c, n u ch mu n ch v i h thì c ch, còn cha con tôi s tách riêng ra đ d b xoay s. Đã đ n n c này r i thì tôi ph i t quy t đ nh ch c tu thu c vào chú Hai hoài trong khi l i không bi t ông ta đang ở đâu. Chú đã ch y tr n m t tiêu ho c b b t r i cũng không ch ng ? ? Tr i thì s p sáng, c đám ng i bung ra khi tr i sáng ch c ch n s b phát giác. Ch K nghe tôi nói thì xin đi theo tôi. Tôi nói với ch là tôi cũng ch li u đi r i t i đâu hay t i đó ch tôi không bi t ph ng h ng đ ng xá gì h t. Ch cũng đ ng ý xin đi theo tôi.

Tôi cõng con tôi đi ng c l i, lòng th m c u nguy n xin n trên h ng đ n chúng tôi v l i đ c Sài Gòn an toàn. Ch K cũng cõng con l i th i bám theo sau. Chúng tôi l m l i đi li u, không bi t đâu là đâu, đ c m t lúc lâu thì ra t i m t khu ru ng tr ng. Ra t i đây thì tr i b t đ u m m sáng, chúng tôi có th nhìn th y m i v t chung quanh rõ h n. Đây là m t đ ng ru ng r ng l n, đã qua mùa g t nên trên ru ng ch còn tr l i nh ng lu ng m khô. Chúng tôi c men theo nh ng b đê đi đ i, đ c m t lúc thì th y m t cái chòi không có ng i, ba m t tr ng tr n, phía sau và trên nóc đ c l p b ng r m, tr c m t chòi là m t cái ao l n. Đây ch c là n i c a nh ng ng i ch n v t ho c đi làm ru ng ngh ng i. Tôi b o ch K núp vào đây ngh m t r i h y tính.

Chúng tôi đ t hai đ a bé vào trong chòi b o chúng n m đ i lên m t chi c chi u rách đã có s n

Tờ trống, còn chò K và tôi ngó ghé vào hai bên phe phẩy quạt muỗi, hai đứa nhòm mọt quá nên ngó đờc ngay. Không ai có đờng hờ, nhòm ngó tôi đoán chòc cũng khoàng gờn 4 giờ sáng rồi, chung quanh đờng trống cho nên mọt i vọt tọt ng đời rõ ràng hờn nhiu. Tôi nhìn khờp trong chòi, có mọt cái m nhòm đen thui đờa sát vào mọt xó. Tôi chò cho chò K còm lên thò thì may quá còn nhiu nọt c trong m lờm. Chúng tôi lờy cái nờp m làm chén rót nọt c ra chia nhau uống, ngó i thờy tờnh táo lời rờt nhiu. Hai đứa bé còn đang ngó say, chúng tôi không muờn đánh thòc chúng, nên đờ dành cho chúng uống sau.

Tôi bờo chò K có thờ ngó ngó i xuờng mọt chút cho đờ mọt, còn tôi bờc ra nhìn chung quanh tìm phờng hờng. Quan sát mọt lúc lâu tôi thờy có ánh đèn xe mọt phía thờ xa. Mờng quá trờ vào cho chò K hay, ít ra cũng biờt đó là đờng có xe cờ chờy qua lời đờ đi tời còn hờn là không biờt sờ đi hờng nào.

Tôi bàn vời chò K đờ cho hai đứa bé ngó thêm mọt chút nờa thời rời sờ bờt đờu đi lời chò không nên đờ trời sáng quá không tờt. Lúc này tôi mọt i đờ ý thờy quờn áo, mọt mày cờa chúng tôi dính đờy bùn đờt ... Nhờ vờy là không đờc rời !! Tôi hời chò K có mang theo quờn áo cho hai mọt con chò không. Chò nói có, rời lờt đờt lời trong xách tay ra. Cha con tôi cũng có mang theo 2 bờ quờn áo. Tôi đờ nghờ phời thay đờ cho sờ ch sờ hờn rời mọt i đi, chò quờn áo dính đờy bùn đờt nhờ vờy thì không bờo, ai thờy cũng sờ sinh nghi ngay.

Thờ là sờn ao nọt c gờn đó chúng tôi men theo bờ ao tìm chò rờa ráy mọt mày, tay chân và thay quờn áo khác vào. Sau đó chúng tôi đánh thòc hai đứa bé đờy. Tôi nghiờp cờ hai mọt quá mà bờ đánh thòc đờy nên cờ khóc rờm rờc hoài. Cho hai đứa bé uống nọt c xong, chúng tôi rờa ráy và cũng thay quờn áo khác cho chúng. Cờ bờn bây giờ trông có vờ khá hờn trờc rờt nhiu.

Chò K lờy trong xách tay cờa chò ra hai phong bánh in mà chò đã mang theo tờ trống, chúng tôi chòm rãi ăn uống và bàn phờng cách sờp tời. Dĩ nhiên chúng tôi cũng tỉp tờc giờ làm vờ chờng, khi đờn đờng lờ thì sờ tìm cách hời thăm đờng đi ra mọt bờn xe nào đó. Tôi đờn chò K là trong mọt i trờng hờp, cờ theo ý tôi mà làm. Gờp chò có ngó i ta mà không an toàn thì tránh nói chuyờn nhiu, trờ trờng hờp cờn thờt ... Tôi đờ tính sờ tìm trờ em hời thăm hờn là hời thăm ngó i lờn, nờu phời hời ngó i lờn thì sờ nhìn theo ngó i mà hời chò không phời bờ ai hời đó thì đôi khi nguy hiờm lờm ... Đờn tời đờu chò K cờ luôn miờng đờ đờ tời đó.

Chúng tôi nhòm hờng đèn xe ban nầy mà đi. Nhờ trời sáng, bờc chân trên nhờng bờ đờ đờ dàng hờn trờc nhiu. Quờ nhiên đi khoàng 15 phút thì chúng tôi gờp mọt con đờng đờt lờn cờt ngang phía trờc. Không mọt bóng ngó i trên đờng, ngay cờ đáng mọt căn nhà cũng không

Hội Ký Vết Biên : Chuyện Vết Biên

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 07 Tháng 8 Năm 2011 23:21

thầy, chung quanh vòn toàn là đòng ruồng. Tôi bõo chõ K cõ đi đõ theo mõt hõng. Thõ là chúng tôi đõ hai đõa bé xuồng, nõm tay đõn chúng đi, ai thõy cũng có thõ nghĩ là hai võ chõng đang đõn hai con đi ... Đõ c mõt lúc, thõy phía trõ c có mõt chiõ c xe bò tõ xa đang lõ c cõ c đi tõ, tôi bõo chõ K võ hai đõa bé ngõ i xuồng ngay bên đõng, đõ ngõ i đánh xe bò không thõ biõ t là chúng tôi đang đi bõ võ hõng nào.

Khi chiõ c xe bò đi tõ, tôi thõy ngõ i đánh xe là mõt cõ u thiõ u niên khoõng đõ 14, 15 tuõ i. Tôi võ i chõn cõ u ta lõ i và hõ i :

- Em õ i cho hõ i thăm đõng đi ra bõn xe đõ Kiên Giang còn cách bao xa.

Cõ u bé nhìn tôi thoáng võ ngõ c nhiên, trõ lõ i :

- Còn xa lõ m, chú phõ i đõn xe lõ mõ i ra bõn xe tõ nh đõ c – Cõ u cõ m cây roi đánh xe quõ quõ võ phía trõ c mõt - Đi tõ i ngã ba phía trõ c mõ i có xe lõ đi tõ nh.

Tôi nhõ thõ m trong bõng may quá, nõ u nhõ không gõ p cõ u bé này thì chúng tôi đi ngõ c đõng rõ i. Tôi hõ i cõ u còn bao xa nõ a mõ i tõ i chõ đõn xe lõ. Cõ u nói :

- Hõng có xa lõ m đâu, chú thím muõ n đi thì nhõ y lên đàng sau, tui cho « có giang ». Tui cũng đi ra phía đó nè.

Tôi nghĩ nhanh trong đõu, nhõ võ y là tõ t quá rõ i, ngõ i trên xe bò ít bõ chú ý hõn cõ lõn tõn đi bõ. Tôi cảm õn cõ u và ra đõu cho chõ K bõng hai đõa bé nhõ y lên ngõ i phía sau. Tôi ngõ i xích lên sát sau lõng cõ u rõ i gõ i chuyõn đõ hõ i thêm tin tõ c :

- Em đi đâu mà mõ i sáng sõ m đã đi rõ i võ y ?

- Ba tui mõ c đi dzõ trong dzàm, kiu tui đánh xe lên nhà ông « quõ i » chõ tràm dzìa bán. Chú thím õ thành phõ xuõng hõ ? ?

- Không phõ i, tõ i tôi õ Cõn Thõ võ đây ăn Tõ t hõ m rày võ i bà con, bõ a nay trõ lõ i Cõn thõ. Sáng sõ m không muõ n làm phiõn bà con nên tõ i tôi hõ i thăm đõng ra bõn xe tõ nh đõn xe đi võ cũng đõ c.

- Chú thím quen dzõ i ai õ đây dzõ y ? ?

Tôi trõ lõ i cho qua :

- Quen bà con bên võ õ tuõ t trong đõng xa lõ m.

Một ý nghĩ khác chợt loé ra trong đầu, tôi hỏi cậu liền :

- À em ơi, em biết có xe nào đi về kinh 5 hay không ? Không chừng tôi ghé kinh 5 thăm một người bà con khác rồi trở lại đi về Cầu Thà cũng được.
- Kinh 5 hả ? Có chứ ! Thiều gì. Một chút chú thím đứng đón xe, hỏi xe nào đi kinh 5 thì lên đi.
- Biết xe lỗi gì không ?
- Cũng hỏi xa, mà chú thím hông cần phải ra bên xe lỗi làm chi cho mệt công, đứng chờ ngã ba đón cũng được rồi. Xe không qua lỗi đón khách được đâu thì thôi.

Như vậy là tôi yên tâm rồi. Qua tin tức của cậu bé đánh xe bò, tôi bỗng dưng nảy ý, không muốn ra bên xe Rạch Giá đón xe về Sài Gòn nữa, sau về « bò » hỏi khuya, chắc chắn là sáng nay đám công an biên phòng tung ra dây bắt mấy bên xe để đón bắt những người tình nghi, nên ra bên xe lúc này nguy hiểm lắm. Người có xe lỗi thì đi kinh 5, chúng tôi sẽ đi kinh 5 tránh khu vực nguy hiểm này càng xa càng tốt, một khác đứng đợi đi kinh 5 cũng cùng một con đường về Sài Gòn, những chuyến xe đi về Sài Gòn đều phải đi qua con đường này, chúng tôi sẽ đứng đợi khách đón xe về Sài Gòn an toàn hơn và cuối cùng nếu xảy ra việc gì thì ít ra tôi cũng còn quen biết với Bộ trưởng thanh niên cùng đi với tôi chuyến viết biên truyện kinh 5 mà ghé vào nhà viết được.

Qua mấy câu dò hỏi khéo léo của cậu bé cho tôi biết địa phương này thuộc Xã Rạch Sỏi, Huyện Châu Thành, Tỉnh Kiên Giang. Té ra chỗ này cách trở từ vết biên Cầu Ván nơi cha con tôi bắt đầu chuyến thám hiểm lên truyện đầu có bao xa ... Tôi nói chuyện địa điểm với cậu bé đánh xe bò một hồi nữa thì xe ra tới đường tráng nhựa ngang truyện của tôi. Đây là ngã ba mà cậu ta nói, xem ra cậu hoàn toàn không nghi ngờ gì hết. Chúng tôi cảm ơn cậu và xuống ngay tới đầu ngã ba. Truyện khi băng ngang đường đi về phía trái con đường nhựa, cậu còn chĩa tay về phía phải ra đầu chúng tôi sẽ đi hướng đó, đến chúng tôi chờ đứng ngay đây, thế nào cũng có xe lỗi đi tới và nhờ hỏi cho đúng xe đi kinh 5 ...

Trời sáng bỗng rồi, ít nhất cũng đã 6 giờ sáng chắc không sớm sớm gì nữa đâu. Trên đường giờ này, thỉnh thoảng có một hai chiếc xe qua lại, không ai để ý tới chúng tôi cả. Trong khi chờ xe lỗi, tôi nói cho chú K biết ý định hỏi hướng đi kinh 5 của tôi, chú cũng cho đó là cách hay và an toàn hơn. Hai địa điểm bé hình như cũng thỉnh thoảng nên người xem trên đường ghé chụm mấy hòn đá với nhau. Thấy chúng nó chụm nghé chụm vậy chúng tôi cũng an tâm. Đứng chờ hồi lâu, đã có mấy chiếc xe lỗi đi tới những đầu đã có khách. Chú mãi rồi cuối cùng gặp đúng một chiếc xe truyện chờ đi kinh 5, sau khi ngã giá xong xuôi, chúng tôi lên xe. Đây là một loại xe cũ tí làm những người sinh sống miền Tây rất thông dụng, người ta dùng những chiếc xe Honda, Suzuki,

Kawasaki học nghề xe gắn máy đời cũ hơn ... kéo một cái rơ moóc đằng sau đi chợ khách học hàng hoá một phần nghề tiền làm ăn hàng ngày ... và có thể tháo gỡ cái rơ moóc ra dễ dàng để trở thành một chiếc xe gắn máy bình thường trở lại. Nghề nghèo hơn thì dùng xe để kéo rơ moóc để làm xe để lôi ... nghề hiện thì chiếc xe lôi này lại đang dùng để chở chúng tôi xa lánh nơi nguy hiểm, một loại xe dùng để cứu nguy cho chúng tôi trong hoàn cảnh nguy hiểm. Tôi cảm ơn ai đó đã nghĩ ra phần nghề tiền di chuyển hay hơn !!!

Xe chợ cũng không học hơn nữa thì tiền kinh 5. Tôi nói người lái xe cho chúng tôi xuống gắn một quán nhỏ chợ bày trái cây, bánh trái bán cho xe đồ ven đường. Bớt xuống xe mà lòng tôi cảm thấy như như một nhũn. Cái cảm giác lo âu nghề trừ tiền hiện kỳ lạ hình như không còn nữa một dù chúng tôi còn phải vượt qua một vùng thành phố. Chúng tôi ghé vào quán mua một cái bánh và một cái cam để trong một bọc nylon cho hai đứa bé rời ra ngoài đường để đón xe về Sài Gòn. Đang đường ngắm xe đồ đi thì bỗng có một xe vận tải ngừng lại, người lái xe nhìn xuống chúng tôi muốn đi thành phố không anh lái giá rẻ hơn xe đồ. Chiếc xe này chở vào thành phố.

Sau khi xuống giá xong xuôi, anh lái xe bước xuống nhẩy lên trước vào tuốt bên trong chợ hiện một bao gạo làm thành một lối đi cho chúng tôi, anh vừa cười và nói :
- Thời buổi này xe chở hàng, không đón khách thêm một đồng thì không có tiền uống cà phê.

Sau khi sắp xếp xong, anh bước vào chúng tôi leo vào bên trong. Hoá ra đi chiếc xe vận tải chở gạo này chúng tôi lại thích hơn xe đồ, vì có thể nằm ngả lưng thoải mái trên một bao gạo, không chợ chợ như xe đồ, giá lại rẻ và không bận ai chú ý ... phía sau đường nhìn cũng không thấy chúng tôi đi vì bọc gạo phía ngoài che khuất, anh lái xe một một cái sọt trên góc tay phải bên trong, giáp với phía trước xe để thoáng gió và có ánh sáng lọt vào cho chúng tôi, anh dặn khi nào gắn đèn trên kiềm soát thì anh sẽ báo cho tôi hay để tôi đóng cửa sọt đó lại thì dù bên ngoài có ai leo lên cũng không thể nhìn vào được, bao gạo chở thì mở ra lại.

Đến người lái lên một bao gạo, chúng tôi cảm thấy khoan khoái vô cùng, hai đứa bé ăn uống xong xuôi, chỉ giờ một lúc rồi thôi. Chả K cũng không còn lo nữa. Chúng tôi lúc này mới có cảm giác nói chuyện với thăm hỏi nhau một cách thoải mái, chẳng ngày hôm qua lúc gặp hai đứa con chợ Xa Lộ Nguyễn Tấn Tây gần giờ, đâu có cảm giác nói chuyện như vậy. Chẳng kể gia đình chợ Biên Hoà có tiếng chuyên môn khâu quần áo, trang hoàng lên áo quần và nghề may cho các cô dâu. Gia đình chợ làm nghề này từ trước năm 1975 cũng rất khá, nghề sau 75 gắn liền đường lại. Một một vì đa số cô dâu chú rể không dám chi phí nhiều, học không có nhiều tiền để chi phí cho các áo quần cô dâu rình rang trong các đám cưới như thời trước, một khác nguyên liệu cảm thấy ngoài không còn nhẩy vào đường như trước đây nữa. Chẳng cần là

giáo såy Trung Häc đänh cäp, sau 75 vän cän đäy nhäng läng bäng thì đäu cägì đäng kä, ngoài mäy phän nhu yäu phäm hàng tháng ... cho nän gia đänh chä mäi quyät đänh đä chäng chä đä träc năm 1979 và may män đän đäc Mã Lai, sau đä đäc chính phä Úc chäp nhän đänh cä ... đäc tin đä nän mä con chä mäi tänh đäng vät biên theo đä mong đäan tä väi chäng ... nhäng rät cuäc läi thät bäi, không biät ngày mai räi sä ra sao ?

Tôi cũng kä vä gia cänh cäa tôi cho chä nghe, cä hai đäu cäm khái vô cùng. Chúng tôi đäng là hai mänh đäi riäng biät. Hoàn cänh và tâm sä cäa hai ngäoi tuy cä khác nhau, nhäng ngäm läi thì rät gän gũi và giäng nhau vì đäu là nän nhän cäa thäi cuäc cä ... Sä phän đäa đäy hai mä con cäa chä phäi đänh liäu hät tät cä đä mong cä đäc mät cuäc säng tä do, đäan tä cùng chäng ... Còn cha con tôi cä khác gì đäu ! Hai cha con tôi cũng phäi bä hät ngäoi thân, lao vào nhäng hiäm nguy, đäi đän väi chät chäoc, tù đäy ... nhä län vät biên träc ... Räi län này läi trä chui, trän nhäi, ôm läy thät bäi trä vä, không biät nhäng khó khăn đäa phäng, khó khăn kinh kä säp täi sä ra sao näa ? ? Mà ngay cä näu cha con tôi may män đä thoát đäc, thì vä và con gái tôi cũng sä lâm vào träng häp y nhä mä con chä K thä thôi ... Häi ời ! ! Làm sao biät hät cä bao nhiêu gia đänh giäng nhä gia đänh cäa chä K và cäa tôi đät näc này ? Tä nhiên qua câu chuyän trao đäi, dù chä tình cä gäp trong hai ngày ngän ngäi väa qua, nhäng hình nhä chúng tôi cä mät sä cäm thông thät sä väi nhau nhä là đä quen biät tä lâu läm räi.

Đang suy nghĩ miän man thì xe täi bäc Väm Cäng, trong khi xe xäp hàng chä qua phä. Chúng tôi đänh thäc hai đäa trä đäy vào quán cäm räa mät ăn uäng ... sau đä đänh đä xuäng phä träc, bäng tôi thäy mät cäu thanh niên cùng đäm vät biên väi chúng tôi đäm qua, đäng ngäi trong mät quán ăn gän đä. Lúc cän trên căn gác gä, cäu ta ngäi phäa trong nän tôi không cä đäp nói chuyän câu nào, nhäng tôi nhä mät cäu rä läm ... Tôi nói chä K xem chäng đäm con trai tôi räi bäc vào quán ngäi xuäng cänh cäu ta.

Đang ăn, cäu bäng giät mình khi cäng ngäoi xä xuäng ngäi cänh mình, nhäng khi nhän ra tôi cäu tä vä mäng rä läm. Chúng tôi cän thän nhän chung quanh đä chäc chän là không cä ai chú ý, räi häi thăm nhau vä chuyän đäm qua. Tôi vän tät kä chuyän cäa chúng tôi träc ... sau đä cäu kä cho tôi nghe chuyän đäm qua nhä sau :

- Khuya đäm qua, sau khi nghe súng nä và tiäng quát tháo trên sông ... täi em biät là chuyän bä đä bä räi nhäng vì không biät ränh đäa thä nän bàn väi nhau quyät đänh näp läi chä chú Hai đän häng đän đäng ra ... chä hoài đän gän sáng cũng không thäy chú trä läi, mäi ngäoi đänh phäi đänh liäu tìm häng đä ra đäng cái đä đän xe vä. Lúc bäy giä ai näy đäu hoäng hät và mäc dù cä giä im läng nhäng không cän trät tä nhä träc näa, mänh ai näy bän đä cho lä, không ai nhäng ai ... Läm läi đä trong nhäng vän cây ăn trái đäc mät lúc lâu thì bä läc vào khu dân cä nào đä không biät. Ôi thôi ! chó säa räm träi hät. Läi nghe cä tiäng ngäoi trong nhà

Hồi Ký Vết Biên : Chuyện Vết Biên

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 07 Tháng 8 Năm 2011 23:21

hồi n :

- Ai làm gì bên ngoài giờ này vậy ? ? Ai đó. Sao không lên tiếng ? ? Bớt ăn trộm hả ?

Mọi người nhìn nhau nháo lên, thốt lui trở lại nhìn lúc đó gương sáng rồi, chắc đã có nhu cầu người thức dậy, họ không biết tôi em là ai nên la lên :

- Có ăn trộm ... Bớt người ta có ăn trộm.

Thật là mọi người ù té chạy bán sống bán chết, hình như đằng sau có tiếng người đuổi theo. Em đi có một mình nên cảm thấy sợ hãi, bất kỳ phía sau, nghe có tiếng la hét nổi lên, rồi có tiếng con nít khóc lóc nỉa, em nghĩ hình như cô chú gì đến theo đứa con gái nhỏ bỏ rơi ? ? Em không dám quay lại, cảm thấy bất an chạy nhẩy một hồi lâu cũng ra được một cánh đồng trống. Em băng ngang đồng cỏ luôn mà không thấy đồng cỏ gì hết. Cuối cùng gặp một con sông nhỏ trước mặt. Mệt và khát nên cầm một chiếc cốc nước uống, em uống đến nỗi sông cho đến khát, nghe một tiếng rì rầm theo bờ sông mà đi. Đứng một hồi thì thấy có người đàn bà trên chiếc thuyền nhỏ đang neo sát bờ sông, em đánh liếc nhìn đồng cỏ và cho tiếng bà ta đến chào cho em ra chào đón xe đồ vật thành phố. Bà ta đưa em đến một bến đỗ nhỏ, rồi chờ đợi cho em ra đồng cỏ cái đón xe. Xe đồ vật em cũng vội vã đến bến cầu Vàm Cỏ ngày không lâu ... Đợi khách câu chuyện là như vậy.

Tôi nghe câu chuyện mà cảm thấy mừng vì mình đã quyết định bỏ đi trước ngay sau khi chuyện vết biên bắt đầu, nếu còn lại chung cảm giác thì chắc tôi và chú K cùng hai đứa nhỏ bỏ đi luôn rồi quá. Sau đó tôi chúc câu chuyện may mắn rồi trở ra cùng xuồng phà về quê K và hai đứa nhỏ ... Chú K nghe tôi kể lại câu chuyện của câu chuyện thanh niên mà không hiểu hết. Quả đúng là chúng tôi cũng còn may mắn nhìn thấy người kia, không biết có bao nhiêu người bỏ đi và không biết họ sống ra sao ? ?

Sau khi qua bến cầu Vàm Cỏ, trên đồng cỏ về thành phố, xe tôi phải qua nhiều trạm kiểm soát, một vài nơi phải chờ đợi một lúc lâu công an mới cho đi. Rồi cuối cùng sau khi vượt qua được bến cầu M. Thuận, xe chạy về đến ngã ba Trung Lộ thì đã hơn 6 giờ rồi. Xe về đến chợ hàng hoá buổi chiều vào thành phố ban đêm, nên tài xế phải vào ghé ghé vào ghé ghé vào ngã ba Trung Lộ thì sáng sớm mới đi tiếp !!! Đúng là vất vả đến nỗi rồi mà về còn phải chờ đợi thêm một đêm nữa !

Thôi thì đành phải vậy chứ biết sao nữa, dù gì thì đến đây cũng an toàn rồi. Tôi mua chút gì cho con ăn uống xong, bắt nó lên xe tôi để nó ngủ, còn tôi không thể nào ngủ được, cứ nghĩ nghĩ về số phận của mình mà thấy chán chường quá. Đi vết biên thật vất vả, ngày mai gặp

Hồi Ký Vết Biên : Chuyện Vết Biên

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 07 Tháng 8 Năm 2011 23:21

và con gái, không biết đó là đi u nên buồn hay nên vui đây. Lì nghĩ miên man thì số phận của biết bao nhiêu người đã ngưng đọng như con của chị K và những hai vị chị em có đứa con gái nhỏ 6,7 tuổi ngồi trong góc trên căn gác gỗ đêm qua, theo li kê của cậu thanh niên kia thì có thể đã bắt rồi !!! Thì nghĩ quá, không biết h có sao không ?? Càng nghĩ càng thấy buồn, tôi gọi con cho chị K trông chị em dùm rồi leo xuống xe cho khuấy kho. Thấy mấy quán dọc theo ngã ba Trung Lộ ngừng buôn bán suốt đêm cho các xe đồ xe taxi, tôi vào gọi xe rồi thu của người nhậm nhiệm mà lòng buồn vô hạn. Suốt đời tôi sống như mãi hình ảnh đêm hôm đó ; hình ảnh của chính tôi ; mặt gã bắt cóc chị, thốt cả lên với người giám như m nói buồn mặt mình bên xe rồi thu của rồi trốn trong mặt quán như ven đường ngã ba Trung Lộ ngừng. Đêm đó là đêm mừng 7 Tết năm Tân Dậu 1981.

Khoảng hơn 4 giờ sáng, xe bắt đầu chuyển li và vị đến thành phố khoảng gần 6 giờ sáng. Chúng tôi xuống xe chia tay với mẹ con chị K ngay trên đường Hùng Vương, Chị Lìn. Tôi chúc mẹ con chị gặp may mắn và sống mạnh khỏe đoàn tụ với chị em, dù biết rằng li chúc của mình nghe có vẻ như mặt li an ủi hơn là mặt li chúc thật sự !! Kể từ đó tôi không gặp mẹ con chị li nào nữa. Còn cha con tôi về đến nhà, vị chị em con cái ôm nhau bàng hoàng hoài. Có li Trại Phốt không muốn phân ly gia đình chúng tôi nên không cho cha con chúng tôi đi đâu cả. Đi u này còn chị em mình nhủ li n nữa trong những chuyện đi sau này.

Chuyện Vết Biên Thứ Ba

(Phố Đá Tròn, C/N 2011/08)

Tháng 03/1981 tôi li có của hồi thì mặt chuyện vết biên nữa. Lìn này, mặt người trong đám tiệc của cũ trong chuyện đi thì như thế ra thế của. Người này tôi hay gọi là Ông Ba P cũng chính là người tôi đã nhủ dùm con trai tôi về trước, khi chúng tôi bắt kết quả trại giam Cậu Ván, Rồi Sĩ. Ông Ba P ở gần nhà và biết gia đình chúng tôi rồi rõ. Đi li cho việc của tham gia không trốn trốn, ông như tôi mặt sự việc như mua hồi bàn, hồi đồ, thóc đồ to đồ và số là hoa tiêu đi u khi n chỉ c ghe sau khi lên cá li n. Trong chuyện đi này có Thành, người bạn thân cùng xóm từ lúc nhủ tháp tùng đi nữa.

Hôm khi hành, Thành và hai cha con tôi hơn nhau ra bến xe Xa Lộ Ng Miến Tây và đón chuyện xe sống như đi Rồi Sĩ. Đến n thì cũng đã 2 giờ chiều hơn. Đã được đến dò trước, Thành và hai cha con tôi đi ngay vào mặt quán sinh tử gần bên đường, n đã có mặt người đến đường người chờ lâu. Chúng tôi gọi n của u ng và kín đáo trao đổi với người đến đường vài ám hi u nh n nhau. Được mặt lúc đi khi người đến đường đi ra thì chúng tôi cũng trốn trốn rồi o đồ theo sau. Người đàn ông đến chúng tôi đi bắt mặt kho ng khá xa đến mặt toà nhà, hình như là trại số Giáo Dục của Xã. Phía sau là mặt dãy nhà cho các giáo viên xa của trú. Thấy người đó li li đi vào trong dãy nhà đó, chúng tôi cũng đi vào theo.

Khi vào đ̣n n̄i chúng tôi th̄y ông Ba P và hai ba nḡi trong đ̄m t̄ ch̄c đang nói chuȳn, bàn b̄c gì đó v̄i nhau. Chúng tôi đ̄p c̄ s̄p x̄p giao cho m̄t nḡi đàn ông đ̄a ph̄ng khōng trên 50 tūi tên T̄nh là nḡi coi v̄i vīc m̄y ghe nh̄ Taxi. Ông này đ̄n chúng tôi đi nḡc ra h̄ng ch̄ R̄ch S̄i và xūng ngay b̄n đ̄o sát ngay ch̄, n̄i có con trai ông ta đang đ̄u ghe ch̄ đ̄o. Ông ta ra đ̄u cho chúng tôi đi xūng ghe và nḡi con c̄a ông đã bīt t̄ tr̄c nên cũng không h̄i han gì t̄i chúng tôi, c̄ th̄ ch̄ng đ̄m tách ra kh̄i b̄n đ̄o.

Ch̄ chīu lúc đó cũng đã s̄p tàn, ch̄ lèo tèo d̄m ba nḡi đi ch̄ mūn tìm mua chút th̄c ăn r̄i v̄i v̄ lo b̄a c̄m chīu. Trên b̄n đ̄o cũng v̄ng teo, ch̄ còn vài ba chīc ghe c̄a b̄n hàng neo t̄i b̄n. Không ai chú ý t̄i chúng tôi c̄. Thành nḡi ī phía tr̄c chèo mũi ph̄, hai cha con tôi nḡi ngay gīa khoang ghe và con trai ông T̄nh ; khōng 17, 18 tūi tên B̄ng ; nḡi chèo lái ī phía sau. Theo nh̄ k̄ hōch, chúng tôi s̄ ra đ̄i m̄ h̄n ngay c̄a bīn, t̄ đây con « cá l̄n » s̄ đ̄n « b̄c hàng » đi luôn.

Lúc b̄y gī ít nh̄t cũng ḡn 4 gī chīu r̄i. T̄ b̄n đ̄o R̄ch S̄i chúng tôi l̄m l̄i đi qua nh̄ng kinh r̄ch v̄ng v̄. Trong chuȳn đi l̄n này, tôi đ̄p c̄ bīt tin khá tr̄ cho nên s̄ chūn b̄ không đ̄p c̄ chu đ̄o nh̄ hai l̄n tr̄c. Riêng ph̄n con trai tôi ḡp tr̄ nḡi v̄i nhà tr̄ng. Hai l̄n tr̄c chúng tôi đã tìm c̄ xin v̄i nhà tr̄ng cho con tôi t̄m ngh̄ h̄c vì có chuȳn ḡp trong gia đ̄nh ph̄i v̄ quê ... Sau chuȳn đi th̄ nh̄t con tôi v̄ đi h̄c l̄i đã h̄i ḡp khó kh̄n vì ngh̄ lâu quá, nh̄ng sau đó m̄i chuȳn cũng không có gì. Đ̄n l̄n th̄ hai, chúng tôi cũng đã tìm cách nói đ̄i cho con trai tôi đ̄p c̄ ngh̄ h̄c mà không b̄ gì h̄t. Nh̄ng l̄n này khi tôi lên xin cho con trai tôi ngh̄ h̄c l̄n n̄a, cô giáo ch̄ nhīm đã m̄i tôi vào văn phòng và cho tôi bīt là nó ngh̄ nhīu quá r̄i, n̄u t̄p t̄c ngh̄ n̄a nó ph̄i b̄ ī l̄p. Tôi đã c̄ n̄n n̄ và ngū t̄o ra m̄t tr̄ng h̄p ch̄ng đ̄ng đ̄ng, đ̄ng th̄i h̄a v̄i cô giáo là chúng tôi s̄ kèm nó h̄c đ̄ b̄t k̄p v̄i các b̄n cùng l̄p. Cūi cùng cô Giáo Ch̄ Nhīm đ̄ng ý nh̄ng v̄i đ̄u kīn sau khi đi h̄c l̄i n̄u th̄y con tôi không theo k̄p đ̄p c̄ ch̄ng trình thì nó ph̄i b̄ ī l̄p. Con trai tôi sau đó khóc lóc không ch̄u đi vì nó s̄ b̄ ī l̄p. V̄ ch̄ng tôi ph̄i đ̄ dành nó nhīu l̄n nó m̄i mīn c̄ng đ̄ng ý. Tuy th̄ trong lòng v̄ ch̄ng tôi cũng lo l̄ng l̄m, c̄u xin cho đi chuȳn này trót l̄t êm xuôi ch̄ n̄u th̄t b̄i tr̄ v̄ n̄a thì vīc h̄c c̄a con s̄ b̄ tr̄ nḡi và r̄i mà nó b̄ ī l̄p thì ân h̄n bīt ch̄ng nào !

Tôi ôm con nḡi gīa khoang ghe mà lòng c̄ miên man nghĩ nḡi đầu đầu. Th̄ng con tôi ch̄ còn h̄n m̄t tháng n̄a là đúng 6 tūi r̄i ! Ph̄i nói là nó r̄t ngoan, qua m̄y chuȳn v̄t biên hình nh̄ trong đ̄u óc non tr̄ c̄a nó cũng ý th̄c đ̄p c̄ s̄ vīc nguy hīm quan tr̄ng nên ch̄ng bao gī nó khóc lóc hōc qūy, đòi h̄i gì c̄. Nó c̄ im thin thít và b̄o gì thì c̄ r̄u r̄u làm theo, ngay c̄ khi hai cha con trong vòng nguy hīm hōc trong c̄nh tù đ̄y nh̄ hai l̄n v̄t biên tr̄c. Lòng tôi būn vô cùng khi nghĩ t̄i đ̄u này. Ôi đ̄t n̄c tôi có bīt bao nhiêu tr̄ th̄ vào tr̄ng h̄p nh̄ con tôi ! N̄u ī thì t̄ng lai s̄ đi v̄ đ̄u, nhīu l̄m là nó leo lên h̄t b̄c Trung H̄c, còn chuȳn Đ̄i H̄c ch̄c khó lòng mà leo lên n̄i. V̄i lý l̄ch « Ngū » c̄a ông N̄i và Ba nó, coi b̄ nó s̄ khó có c̄ h̄i h̄c t̄i n̄i t̄i ch̄n. B̄ng ch̄ng là các em tôi đã ḡp

khó khăn trong vãn đò này rồi. Không phải bợ ng đợ ng mà mớ i ng ớ i đợ xô làm mớ t cu ớ c di tản vĩ đợ i năm 1954 và mớ t con sớ khợ ng lợ bợ trợ n đi vớ t biên sau năm 1975 nhợ vớ y. Lợ ch sớ sớ phê phán đợ u này và thợ hợ sau sớ nhìn lợ i đợ u này vớ i sớ nhợ n xét rõ ràng hợ n. Còn bây giợ , thợ hợ cợ a chúng tôi chợ là nhợ ng chợ ng nhàn cợ a thợ i đợ i. Thợ hợ cợ a tôi có thợ chợ quan trong nhợ n xét cợ a mình, nhợ ng lợ ch sớ sau này thì không.

Đang miên man chìm trong dòng suy tợ thì anh chàng chèo ghe tên Bợ ng lên tiợ ng :

- Mình đi thêm mớ t chút nợ a rồi tợ p vào ngợ ba ăn uợ ng nghợ ngợ i đợ i tợ i tợ i mớ t chút rồi hãy chèo ra sông Cái.

Ghe chúng tôi đi thêm khoợ ng nợ a tiợ ng nợ a thì trợ ớ c mớ t là mớ t ngợ ba trợ ra sông Cái. Trợ i đã bợ t đợ u chợ ng vợ ng tợ i. Chúng tôi tợ p vào mớ t bãi ô rô lợ n nghợ ngợ i ăn uợ ng chút đợ nh. Khoợ ng 1830 giợ chiợ u, ghe lợ i tiợ p tợ c đi khi mớ t chúng tôi không còn thợ y rõ trên mớ t sông nợ a. Tợ đây ra đợ n đợ m núp chợ khuya nay ráp vớ i « cá lợ n » còn mớ t đợ n dài nợ a, theo nhợ Bợ ng cho biợ t thì chúng tôi sợ phợ i đi qua 2 trợ m kiợ m soát, trợ ớ c khi ra đợ ớ c đợ n nợ i. Hai trợ m kiợ m soát này trên danh nghĩa là thu mua, đợng thuợ nông, ngợ sợ n ... nhợ ng ngay kợ bên đợ là trợ m công an biên phòng kiợ m soát ngợ ớ i vớ t biên. Nhợ bóng tợ i che chợ , ghe chúng tôi cợ thợ đi êm ru trên sông Cái. Tôi không biợ t đâu là đâu, chợ thợ nh thợ ng ghe chúng tôi đi ngang qua nhợ ng khúc sông có nghe vợ ng lợ i ớ phía xa xa trên bợ nhợ ng âm thanh cợ a radio hoợ c tiợ ng nhợ c vợ ng lợ i và có tiợ ng ngợ ớ i loáng thoáng nói chuyợ n. Giợ này trên sông vợ ng hoe. Lâu lâu mớ i thợ y ớ phía giợ a sông có nhợ ng chiợ c ghe bợ u chợ lúa gợ o hoợ c hàng hoá nợ ng nợ lợ t qua, đợ lợ i nhợ ng lợ n sóng lan ra tợ i tợ n chợ chúng tôi, vợ vào lợ n ghe khiợ n chiợ c ghe lợ c lợ nhợ theo nhợ p sóng. Cợ thợ ghe lợ m lợ i đi và khoợ ng 9 giợ tợ i thì chúng tôi đợ n đợ m núp an toàn. Nợ i đây chúng tôi đã thợ y biợ n phía trợ ớ c mớ t xa xa, gió biợ n thợ i vào nghe mát lợ nh làm chúng tôi thợ y tợ nh tảo hợ n.

Bợ ng lợ i mũi ghe vào mớ t con rợ ch nhợ trên đợ n sông Cái, nợ p đợ ớ i nhợ ng tàng lá ô rô lợ n. Chúng tôi chia nhau thuợ c chợ ng muợ i thoa khợ p ngợ ớ i. Tôi đánh thợ c con tôi đang ngợ gà ngợ gợ t đợ y, ép nó ăn chút bánh mì mua sợ n tợ trợ ớ c, rồi thoa thuợ c chợ ng muợ i lên khợ p ngợ ớ i nó. Sau đợ tôi ôm con vào lòng, tay phe phợ y chiợ c mũ lợ ớ i trai xua đợ i muợ i. Thành tợ phía trợ ớ c mũi ghe, chợ c cũng buợ n tình nên bò lợ i giợ a khoang ngợ i thì thợ m vớ i tôi :

- ĐM muợ i quá. Tao bợ nó cợ n, khó chợ u quá !

Tôi đợ a bình thuợ c chợ ng muợ i cho Thành :

- Còn đây nè. Mà y xợ c thêm đi. Tao cũng bợ vợ y, chợ có khá gì hợ n đâu.

- Thế ng S ng ch a ? Mình ng i n đây mà ch u không n i, th y nó t i nghi p quá.

Tôi tr i Thành :

- Còn th c. Nó m i ăn xong. Mà cũng ráng ng m t chút đi. Còn lâu m.

Thành xoay ng i, y cái x c tay kê trên mi ng ván b c ngang chi c ghe làm g i và ng ng i n m xu ng. Phía đ ng sau th ng B ng ch c cũng đang ng gà ng g t. Tôi xoay ng i đ i m t t th tho i mái h n và t a con trai tôi vào lòng, tay v n liên t c phe ph y mũ i trai v a đu i mu i, v a đ nó ng trong khi tôi cũng c lim dim. Chúng tôi yên l ng ch đ i. Đâu đó trong đêm v ng, th nh tho ng có ti ng nh ng con cá đ p m i vang lên nh ng âm thanh "chóc chóc" trên m t n c, nghe bu n chi l .

Chúng tôi ch quá 3 gi sáng mà v n không th y gì c . B ng cũng r t s t ru t. Tôi đ t nh con tôi g i lên cái x c tay r i xoay ng c ra phía sau h i :

- B ng. B ng. Th c hay ng v y ?
- Tui th c n y gi ch đâu có ng nghê gì ?
- Sao ch a th y gì h t v y ?
- Tui cũng h ng bi t ? Ba tui nói kho ng 3 gi sáng là « cá l n » ra.
- Gi này cũng h n 3 gi r i, còn gì n a ? –Tôi lo âu nói.

Thành i phía tr c cũng s t ru t không kém, lòm còm bò sát đ n gi a khoang nghe ngóng chúng tôi nói chuy n. Anh chàng coi b cũng không nh n đ c nên xen vào :

- Gi này mà không th y gì h t ! Có khi đ m h n m t ch khác còn mình n m ch tr t ch r i không ?

B ng cãi :

- Hôm qua Ba tui đã đ a tui ra đây ch rõ ràng ch này, làm sao mà tr t đ c ?

Tôi xen vào :

- Ráng ch thêm m t chút n a xem.

Cả ba im lặng chốc mà trong bóng đêm nào đêm này như là đêm. Hơn 15 phút nữa trôi qua, vẫn không thấy gì cả ! Tôi chốc núp chúng tôi đã bắt đầu thấy mờ mờ sáng ở phía xa xa chân trời phía ngoài cửa biển. Trời bắt đầu sáng rồi ! Lúc bấy giờ cũng gần 4 giờ sáng rồi. Ngoài biển trời sáng sầm lẫm. Tôi không còn kiên nhẫn đứng nữa :

- Bóng. Bóng đi về ngay đi. Trời sắp sáng rồi. « cá lùn » không ra nữa đâu. Chắc là có chuyện gì rồi. – Tôi hoảng qua Thành – Mày ra đi trốn c mũi đi. Tao thấy không xong rồi.

Thế ng Bóng còn lặng ng chốc a biệt tính thế nào ? Tôi hỏi nó :

- Bóng đi ngay đi Bóng. Chắc chắc là « cá lùn » không ra đâu. Nếu « cá lùn » xuất hiện thì mình đã thấy rồi. Mình mà chốc chốc, mờ tịt chút trời sáng bết thì còn nguy nữa.
- Bậy gì mà chèo ghe vô, nguy hiểm lẫm. Đi ngang mấy trạm thu mua, đóng thuế Nông Nghiệp Sản trời sáng thì thế nào cũng bắt kêu dzô xét lẫm ! Bóng lo âu nói.
- Còn đứng ng nào có thế tránh đứng c mấy trạm xét đó không ?
- Có nhỡ ng mà phải đi dzòng cửa nữa ngày chốc đâu d đâu ? Mấy đứng ng đó cũng đâu có chắc là không bắt xét đâu ? Trời ơi ! Bậy gì không biệt phải làm sao ?

Bóng còn cho biệt thêm, nếu muốn tránh 2 trạm thu mua Nông Nghiệp Sản thì mờ tịt là đi vòng ngoòng c dọc theo cửa biển mờ tịt đoan xa rồi rẽ qua đứng ng vào kinh thế 11, đi bắt c ngoòng c về Rạch Sỏi. Nếu đi đứng ng đó thì tôi đứng c bắt n dò Rạch Sỏi chắc cũng đã xong chi u. Còn nếu muốn đi tránh hai trạm xét này thì chốc còn cách chèo ghe đi đứng ng trạm xét thế như tấp vào mờ tịt chốc, d u ghe rồi băng đứng ng đi đứng ng b ... nhỡ ng vậy cách này thì cũng phải có ghe khác đi tấp mờ tịt đoan sông rạch khác chốc cũng không thế đi bắt mãi đứng c. Đúng là khi chèo ghe đi ra cửa biển hôm qua đã khó khăn, bậy gì đi vào coi bắt còn khó khăn hơn nhỡ u ! Với hai cha con tôi và Thành ngồi trên ghe nhỡ thế này, khi đi vào bắt xét thì biệt cách gì nói bậy gì ? Bên ngoài cửa biển, không có nhà cửa ai hết. Nói láo đi thăm bà con về cũng không đứng c ! ! Trên ngoòng tôi và Thành đi không có gì y thế gì hết. Nếu bắt xét thì chắc chắc là bắt bắt lẫm. Tôi hỏi Thành :

- Mày tính sao ? Tao nghĩ mình nên đi vòng qua ngoòng kinh thế 11 cho an toàn, tuy có lâu, nhỡ ng ít ra cũng an toàn hơn thế đây đi thế ng về ngoòng cũ phải qua hai trạm xét.
- Tao cũng nghĩ vậy. Thôi thì cứ quyết định đi vòng đi. Thế đâu hay thế đó. Bậy gì mình nên đi lẫm đi.

Ghe chúng tôi đi ra khỏi chốc núp, đi dọc theo mé cửa biển, ngoòng c lên phía trên cửa thế mà đi

mít. Trĩi m m sáng, lúc này ch c cũng 4 gi sáng r i. Đàng xa là bi n, chúng tôi đã có th ng i th y v m n và c m nh n đ c không khí trong lành c a bi n. Tôi choàng thêm cho con m t cái áo l y t trong x c tay cho đ l nh. Nhìn đ a con thân yêu đang ng trong lòng mà mu n a n c m t. Tôi van vái th m, c u xin n trên Ph t Trĩi che ch cho ghe chúng tôi đi trót l t và không g p b t c chuy n gì trên đ ng v . L i m t l n th t b i n a và l n này nguy hi m còn trùng trùng. Tôi không dám nghĩ nhi u, ch bi t c u nguy n liên t c. Nhìn Thành chèo mũi phía tr c, tôi b ng th y c m khái vô cùng. Nó đi v t biên cũng th t b i m y l n, c hai v ch ng và hai đ a con c a nó cũng đã vào tù h t m t l n tr c đây. L n này đi m t mình, đ v con n nhà ... nh ng r i cũng không xong ! Nhìn th y nó v a chèo mà đ u c ch c ch c quay sang ph i, trái quan sát liên t c, tôi bi t nó cũng đang lo âu l m. Tôi và Thành là b n thân cùng xóm t lúc nh . Má c a nó và bà Dì tôi cũng là hai bà b n r t thân. Nh hôm tr c khi đi m y ngày, Má c a Thành còn kêu hai đ a đ n d n dò :

- C u xin hai anh em bậy đi chuy n này thông su t, n u qua đ c bên đó, x ng i hai đ a ph i đoàn k t giúp đ l n nhau nghe ch a ?

Bây gi đây gi a sông n c mênh mông, hai th ng l i tr n tìm đ ng an toàn tr v nhà. Nghĩ sao mà c m khái quá. Tôi nói :

- Mà chèo có m t thì nói đ tao lên th cho nghe.
- Không sao đâu.

Trĩi đã sáng b ng. Phía ngoài xa xa c a bi n tôi đã th y nh ng tia sáng c a m t trĩi d n d n l đ ng báo hi u m t ngày m i b t đ u. Ghe chúng tôi đi cũng kho ng h n hai ti ng m i đ n m t con sông l n, th ng B ng b mũi cho ghe qu o trái vào con sông l n này, sau đó băng ngang qua phía bên kia sông đ đĩ d c theo b ph i đi ng c vào. Con sông này khá r ng, ph i g n n a ti ng ghe chúng tôi m i băng qua đ c t i bên kia. Chèo thêm đ c m t lát, B ng t p vào m t b i ô rô núp ngh m t. M i s s chúng tôi đã đi g n 3 ti ng r i mà v n ch a đâu là đâu c ! B ng cho bi t t ch này đi ngang qua kinh 11 cũng ph i m t 3, 4 ti ng n a ch không ít. Con tôi đã th c d y. T i nghi p th ng bé, nó h i :

- a, sao mình còn t trên ghe nh h Ba ? Con « cá l n » đâu ?

Tôi c m th y chua chát qua câu h i c a con th :

- Mình không đi n a. Bây gi đi v .
- T i sao đi không đi n a Ba ? B « thua » n a r i h ? Con tôi th c m c h i.

Tôi không khi nào c nhiên khi con tôi dùng chữ « thua » ở đây một cách chính xác như thế. Té ra sau hai lần đi thăm bố tôi ở đây, nhưng lúc chúng tôi nói chuyện với nhau, không nghe nó nghe được rồi để ý đến những chữ mà chúng tôi hay dùng rồi sẽ dùng lại một cách chính xác như vậy. Tôi còn chờ a hỏi chuyện c nhiên và ngắm nghĩ tìm cách nói cho con tôi an lòng thì nó lại phớt lờ nói :

- Con không biết đâu. Ba làm sao thì làm, khi nào là phải đi con đi học lại, chứ cô giáo không cho con đi học lại rồi con ở lại lớp thì con không chịu đâu.

Nói xong nó mới khóc hoài. Lòng tôi đau như cắt khi nghe nó nói vậy, tôi phải cố gắng an ủi con và hứa với nó là tôi sẽ lên nói với cô giáo và nó sẽ đi học lại, không sao đâu. Lúc tìm trong xỏ tay, lấy ra mấy viên vitamin C cho nó ngắm thay kẹo và cố thủ để dành nó. Ghe chúng tôi lại tiếp tục đi đến trên thì ngang qua kinh 11. Đến đây thì tình hình có vẻ bất ổn căng thẳng. Chúng tôi qua một ngã ba sông khác, ghé bờ trên sông này qua lại rồi thì u không ai chú ý thì chúng tôi. Dọc hai bên sông nhà cửa dân cư sát ngay mé nước và nhiều người đi dạo đi mua sắm này mà ra phía sau buôn bán nhộn nhịp món ăn thì hàng ngày. Tôi bỏ vào ghé lại một trong những quán ven sông đó mua chút bánh trái và nước uống cho mấy người rồi tiếp tục đi. Trên sông này vẻ đẹp nên thơ Rạch Sỏi chúng tôi không còn quá lo âu nữa, ghé bờ mà đi. Chúng tôi tiếp ghé vào bên bờ Rạch Sỏi thì cũng khoảng 3 giờ chiều rồi. Ngôi chợ sát bên bờ cũng đã thưa vắng rồi. Thành và hai cha con tôi cảm ơn Bà Ng sau đó đi về phía trục quan Xã ngày hôm qua để tìm ông Ba P rồi tính chờ tôi cũng không biết phải đi đâu. Xe đồ về Sài Gòn giờ này không còn nữa. Tôi bỏ Thành kèm ông Ba P rồi tìm chỗ ngủ qua đêm, ngày mai sẽ ra đón xe đồ về lại Sài Gòn.

Vừa bước vào phía sau cửa dãy nhà dành cho các giáo viên xa trú ngủ, tôi đã thấy ông Ba P và hai người nữa đang bàn tán một chuyện gì có vẻ sôi nổi lắm. Thấy chúng tôi đi tới, ông với tôi :

- May quá ! Vừa được an toàn là tốt quá ! Tôi lo quá rồi không biết mấy người có sao không ?
- Đánh đấm gì mà kể vậy chú P. Đêm đi về đêm không thấy gì cả ! Ghe lên thì sao không ra ? Tôi biết biết rồi.
- Đang chờ tin tức cửa hàng chờ nghe và tài công hỏi sáng giờ mà không chờ a thấy gì hết. Cũng đang riu riu thú riu đây. Thôi đi vào trong cho khu riu riu nghỉ ngơi chút đi cái đã rồi tính sau.

Nói xong ông ta quay lại bàn cãi tiếp với hai người ở phía kia. Qua mấy câu tôi nghe loáng thoáng thì có vẻ như họ một tin tức cửa hàng chờ nghe và tài công tiếp chiều hôm qua. Thấy tình mà nói, Thành và tôi bước tiếp trong bóng đêm, nhưng không biết phải làm sao ? Đây là dãy nhà phía sau

cả mặt cả quan nào đó cả Xã ; hình nhẽ là cả quan Giáo Dục ; phía trẽ c v n còn ngẽ i lai rai vô ra làm vi c. Chúng tôi đẽ ng lẽ ngẽ chẽ này không ti n chút nào, nên tôi kéo tay lồi Thành đi vào bên trong. Thành nói v i tôi :

- Tao th y không xong r i. Tao không yên tâm l i chẽ này chút nào c . V này đã b thì chẽ này không an toàn chút nào h t.

Tôi đẽ ng ý v i Thành, trong bẽ ng cũng lo l m, nhẽ ng khẽ n i bây giẽ không bi t ph i đi đâu ? Tôi cúi xu ng nói m y câu v v an i và d n thẽ ng con trai :

- Con ã đây v i chú Thành, Ba ra ngoài nói chuyện v i ông P chút nghe.

D n Thành giẽ dùm thẽ ng con, tôi đi trẽ ra khuôn viên cả sau. G p ông Ba P tôi h i li n :

- Bây giẽ m i chuyện đã không xong r i. Chú ki m chẽ an toàn cho Thành và hai cha con tôi ngẽ qua đêm, mai v l i Sài Gòn r i tính. Chẽ ã đây t i tôi th y không yên tâm chút nào h t.
- ã đây là an toàn l m r i. Chẽ đây nhà này là ngẽ i n m trong tẽ chẽ c, chẽ này chẽ có m y giáo viên ã xa v d y h c trú ngẽ , không ai chú ý t i chẽ này h t. Cẽ yên tâm, không có gì ph i lo. Đi vào bên trong ki m giẽ ng trẽ ng nghẽ ngẽ i đi, m t chút tôi vô li n. Tôi đã cho ngẽ i mua th c ăn chi u v r i. An tâm đi, không có sao đâu. Tôi còn ph i ngóng tin cả m y ngẽ i n a. Còn 4, 5 ngẽ i n a chẽ a v t i. ĐM r u thi t.

Nói xong ông ta l i chẽ y ra phía ngoài ngóng chẽ ngẽ i đẽ a tin v , đẽ u bẽ có v n n n n m. Chẽ ng đẽ ng đẽ ng, tôi ph i trẽ vào nói l i v i Thành. Bên trong dãy nhà này g m nhi u phòng nhẽ riêng bi t v i nhau. M i phòng có hai chi c giẽ ng, nhi u phòng đã có ngẽ i , nhẽ ng cũng còn m y phòng trẽ ng. Thành và hai cha con tôi vào m t phòng trẽ ng ngẽ i trên giẽ ng, đẽ c m t lúc, Thành quay qua nói v i tôi :

- Tao không an tâm l i đây chút nào h t. Tao đẽ nghẽ đi ra b n xe đi C n Th . Xe v Sài Gòn giẽ này h t r i, nhẽ ng tẽ đây đi C n Th thì g n, xe chẽ c còn nhi u. ã C n Th tao có nhà ngẽ i quen. Đ n C n Th ã nhà ngẽ i quen tao th y an tâm h n.

Th t ra trong bẽ ng tôi cũng đâu mu n l i chẽ này, sau m t l n "đánh" b b , chẽ c chẽ n là nhi u nguy hi m l m. Lý do con « cá l n » t i sao không ra đi m h n bây giẽ còn chẽ a bi t ? Có thẽ nó đã b "thua non" d c đẽ ng, ho c đã b đi luôn mà không r c khách nhẽ đã d trũ cũng không bi t chẽ ng. Nhẽ ng khẽ n i tôi không bi t ph i đi đâu giẽ này, vì chi u quá r i. Nay nghe Thành đẽ nghẽ v y tôi hẽ ng ã ng li n :

- V y h ? Sao n y giẽ mà không nói. Tao đâu mu n l i đây đâu. V y thì mình đi l cho r i. ã đây giây phút nào, th y không an lòng giây phút đó.

Thành là Thành và hai cha con tôi đi dúi nhau đi trả, lần này không thấy ông Ba P và hai người họ ở đâu nữa ? Chúng tôi cũng không cần phải gọi ông ta, giờ này chắc họ ở đâu chúng tôi sao cho an toàn thôi ... Lúc bảy giờ cũng khoảng 4 giờ chiều rồi. Chúng tôi không còn cần phải đi nữa. Đón 2 chiếc Honda ôm đi ngay ra bên xe. Quê nhiên, xe đồ đi Cần Thơ giờ đó vẫn còn. Chuyện sắp xếp còn trông ngại lắm. Chúng tôi mua chiếc hai vé chính thức để dàng nhẹ lên chiếc máy trông phía sau người cho thoải mái. Xe lăn bánh ra khỏi địa phận Rạch Sỏi, chúng tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Tôi hỏi Thành :

- Mà quen ai ở Cần Thơ vậy. Có thân không ? Đón Cần Thơ chắc cũng nửa đêm rồi, tự nhiên đến vào nhà người ta là khó thế này, mà thấy có gì không ?
- Không sao đâu. Gia đình nhà này chủ nhân của bà già tao ngại lắm. Bị t cho an toàn tao mới dám đi chứ đâu có sợ người khác nữa ?

Thành nói xong thì nhồm nhồm lim dim mắt. Chắc nó quá mệt sau một đêm thức trông và cả ngày chèo ghe phải với Bông. Tôi cũng không hỏi gì thêm, băng ghế sau còn trông ngại lắm nên tôi đi thẳng ngắm con nôm dài trên băng sau để nó ngủ, rồi cũng nhồm nhồm ngủ gật. Thấy tình mà nói, sau một đêm và một ngày đi căng thẳng tôi cũng cảm thấy quá mệt !

Đón khoảng hơn 9 giờ rồi thì xe đến bên Cần Thơ. Thành đón một chiếc xe lôi và hai người đi xe lôi chờ đợi địa điểm nó mua. Đây là một nhà thu mua đồ ng bị t. Bên ngoài có vách tường bao bọc chung quanh coi bề bề thật lắm. Tôi nhìn thấy trong bên :

- Thấy buổi này ai mà còn sợ chiếc một căn nhà như vậy là ngon quá rồi còn gì.

Thành bấm chuông, một lúc sau có một người đàn bà ra mua hàng. Thành đứng bên ngoài xưng tên, người giữ chìa khóa nó kèm với tên của Má nó đứng người đàn bà nhìn ra địa điểm. Quê nhiên, khi nghe đến tên của Thành và Má của nó, người đàn bà từ bên trong nhìn ra ngay, thái độ vẫn vẻ hớn lên, bà ta đi đến mua hàng :

- Trúng ! Cần Ba đi đâu mà đi đây đi dzậy nè ?
- Tôi con đi chơi nhà bên Rạch Giá, Kiên Giang, đến nh luôn Sài Gòn, như ng ra bên xe trả quá. Xe về Sài Gòn không còn chuyện nào nữa hết, kể quá phải đón xe Cần Thơ, ghé đây ngủ một đêm, mai tôi con đi sớm về Sài Gòn.
- Dzậy h ! Thôi dzô nhà lên đi. Chắc ch của ăn uống gì đâu phải không ? Vô nhà tôi mua đồ ăn đi rồi tính. Đ tui biết rồi nó làm cảm ăn luôn nghe ? Bà ta vẫn vẻ nói.

Ngồi đàn bà hàng xóm chúng tôi vào nhà kho hàng gần 60 tuổi, giọng nói vui vẻ. Bà ta hàng xóm chúng tôi vào một căn phòng và chờ phòng tắm cho chúng tôi tắm rửa, sau đó bà đi ra phía sau. Tôi nghe tiếng bà ta hỏi thúc giục ngồi đàn bà khác phía sau lo cảm nắng mà lòng cảm thấy an tâm lắm, mới lo lắng thì chiểu thì giọng hình như tiêu tan hết. Sau khi ăn uống xong xuôi, thầy Thành và ngồi đàn bà khi nãy lâu ngày không gặp nên đã hỏi chuyện, tôi dẫn thầy con vào trong để nó nghe được một lúc rồi cũng một mình quá nên nghe quên luôn hỏi nào không hay.

Chúng tôi đã đánh thức dậy vào kho hàng 5 giờ sáng hôm sau. Tôi và con trai tôi lo việc đi sinh cá nhân xong xuôi đi xuống nhà sau thì đã thấy ngồi đàn bà hỏi tôi ngồi nói chuyện với Thành bàn ăn, bên cạnh nhai cháo trắng nghi ngút khói. Bà ta thấy hai cha con tôi xuống thì hỏi chúng tôi ăn cháo cho xong rồi sẽ có ngồi để đưa chúng tôi ra bến xe đi về Sài Gòn. Chúng tôi đang ăn thì có một ngồi đàn ông nhà trên bước xuống. Thành gọi thì tôi là : « Anh Sáu » con của ngồi đàn bà hỏi tôi. Ngồi đàn ông này khoảng 36, 37 tuổi, cách nói chuyện chững chạc, đi đứng đĩnh đạc. Anh ta hỏi thăm xã giao với tôi mấy câu, sau đó chờ ý chờ nói chuyện với Thành, thăm hỏi gia đình Thành ... (Cố nhà anh ta khi nói chuyện với Thành, ai cũng gọi Thành bằng « cậu Ba » và gọi Má của Thành bằng Bà coi bằng ông trưởng). Xong xuôi đâu đó, anh ta gọi một thanh niên lên, bỏ lái xe cho chúng tôi đến bến xe và căn dặn anh thanh niên này kiểm soát là phải đi xe đồ chơi mới được. Chúng tôi thầy giáo chờ nhà đi ra ngoài thì đã thấy anh thanh niên tài xế lúc nãy ngồi chờ sẵn trên một chiếc xe Jeep loại quân đội. Đến đây thì trong bụng tôi thắc mắc lắm. Không biết gia đình này làm cái gì mà giờ này còn có xe Jeep loại quân đội cũ, liệu còn có tài xế nữa ?? Tuy thắc mắc nhưng thầy và nhai hàng xóm không tiếng hỏi.

Anh chàng tài xế làm đúng theo cách thầy, chờ chúng tôi ra bến xe. Khi chúng tôi lên ngồi trên xe đồ chơi anh ta vẫn còn đứng đợi tôi dặn cho đến khi xe đồ chơi lăn bánh ra khỏi bến, anh ta mới quay trở lại xe Jeep trở về. Đến đây thì tôi hết nhai nhai, quay qua hỏi Thành liền :

- Gia đình đó quen làm sao với mày thầy ? Chắc nhà làm cái gì mà giờ này còn có xe Jeep với tài xế ngon lành thầy ?

Thành vừa cười, vừa trả lời tôi như sau :

- Thầy « thầy » làm Việt Cộng chờ làm cái gì.

Tôi giật mình liền :

- Cái thầy này ! Bọn mày giờ nhai nhai với tao hỏi thầy ? Sao mày dám vô nhà Việt Cộng xin tá túc cả đêm, mày không sợ bọn phản phá thầy, nó đem cả đám đi nhai nhai thầy sao ?

Thành vẫn còn cười « mím chi cười » :

- Nếu không chắc ăn, làm sao tao dám đi mà vô đó.
- Chắc vô nhà lúc nửa đêm như vậy bạn nhà tin lời mà nói, không nghi ngờ gì hết sao ?
- Chắc nhà đó biết là mình đi viết biên lịch, chứ đâu gì nữa ! Nói xong Thành lại cười.

Tôi không khi nào sợ :

- Trừ đi thôi ! Mà gì nữa bạn hay nói thì viết vậy ? Đi với mà kỳ này đúng là « viết con mắt » vẫn mà luôn ! Làm sao mà học viết ?
- Hồi tôi lúc mà đi vô đi con mà nghe, tao còn nghe đi nhà nói chuyện với Di Hai là người đàn bà ra mặt cười cho mình. Bà ta là Má của anh Sáu chứ nhà, đúng lúc thì anh Sáu viết. Sau khi nghe tao thuật lại câu chuyện, anh ta hỏi tao lịch : « Cậu Ba nói thì đi, có phải cậu Ba với hai cha con của người bạn đi viết biên không xong rồi chứ viết phải không ? ». Tao cười, nghe anh ta biết lịch, anh ta trả lời an tao : « Không sao đâu, cậu Ba đừng sợ ? Không lẽ tôi đi đi với cậu Ba sao ? Nếu của Bà tôi đi đâu bao giờ quên, chứ đừng đáp gì cho Bà chút nào hết lịch đâu tôi đi với cậu Ba. (Anh ta ám chỉ Má của Thành). Cậu Ba và người bạn của đây nghe người đi, sáng mai ăn sáng xong tôi sẽ cho người đi của cậu Ba ra bạn xe đi về thành phố an toàn ». Tao cũng cười chứ ngu sao mà nghe, nghe tao biết nhà không ai tin, họ đã biết mình đi viết biên thì biết chứ viết rồi.
- Chắc nhà đó đang làm gì vậy ? Tao đoán chắc chắc viết cũng không như đâu.
- Tao cũng không rõ, Nghe nói hình như là Thành U, Tnh U, Tnh B ... gì gì đó. Tao đâu bao giờ đi với bạn viết chuyện đó làm gì.
- Gia đình mà với bạn người này liên hệ ra sao ?
- Tôi thì ông bà Ngoại tôi học xa đã nuôi cả gia đình của họ. Tôi thì Má tao cũng nuôi cả gia đình trong nhà, cho ăn học, coi như con cháu ... Anh Sáu đó coi Má tao như bà già ruồi. Ai nghe « thì nghe chứ » đi theo Việt Cộng học nào đâu có ai biết. Mà biết mà ... quê ngày xưa, ban ngày là Quốc Gia, ban đêm là Việt Cộng kiểm soát, vùng xôi đậu lên lên tìm lum. Tôi sau 75, mới té ngã ra là anh Sáu này làm lịch trong Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam của bạn tay Việt Cộng học nào không ai hay biết ... nghe phải công nhận là gia đình này biết phải trái, lịch nghĩa với nhà tao lịch. Tôi nghe thông lên xuống thăm viếng Má tao hoài.

Tôi nghe Thành kỳ mà không khi nào bàng hoàng. Thì tình, lịch này đi viết biên đã biết rồi, rồi trong buổi gặp mặt, vậy mà còn có vậy này nữa. Đúng là mặt kỳ niệm đáng ghi nhớ. Hồi chuyện đi viết biên thì biết, nửa đêm tôi vô nhà cán bộ CS gặp xin tá túc qua đêm. Cũng may mới chuyện trốn hết (Mãi tôi bây giờ, nghe khi gặp Thành, chúng tôi vẫn hay nhắc lại chuyện này

Hội Ký Vết Biên : Chuyện Vết Biên

Tác Giả: Vĩnh Khanh

Chúa Nhật, 07 Tháng 8 Năm 2011 23:21

nhà là một giai thoại khó quên trong đời).

Chúng tôi về đến Sài Gòn, kể lại chuyện này cho gia đình nghe, cả nhà ai cũng đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

Còn lý do chúng tôi chọn đề tài sáng mà không thấy nghe kể ở đâu cả thì sau này mới biết. Nghe kể trên đường ra đi tìm hẻm, qua trạm xét bệnh Công An nghi ngờ gì lại hỏi chi tiết. Tuy phát giác nhưng dù sao, thấy cảnh, nhìn cảnh tượng kỳ lạ trên ghe, nhưng không có người khách nào bắt gặp, nên cuối cùng chỉ nghe lo lắng được một chút ra 2, 3 ngày sau đó.

Vĩnh Khanh (Tháng 7 năm Tịch Con Trai LVS) 2005/07